

2797

Αρ. 45

ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΗ

ΤΗΣ ΤΟΥ

ΗΡΟΔΟΤΟΥ

ΔΙΑΛΕΚΤΟΥ

ΠΡΟΣ ΧΡΗΣΙΝ ΜΑΘΗΤΩΝ ΓΥΜΝΑΣΙΩΝ

ΥΠΟ

ΕΥΑΓ. Κ. ΚΟΦΙΝΙΩΤΟΥ

Δ. Φ. ΚΑΙ ΠΡ. ΚΑΘΗΓΗΤΟΥ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ Ο «ΠΑΛΑΜΗΔΗΣ»

Ὀδὸς Ἁγίου Μάρκου ἀριθ. 36.

1897

ΕΡΩΔΟΤΟΥ
ΒΙΒΛΙΟΥ

177^α $\frac{9}{10}$ 1899, *Sua*

2797

ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΗ

ΤΗΣ ΤΟ

ΗΡΟΔΟΤΟΥ

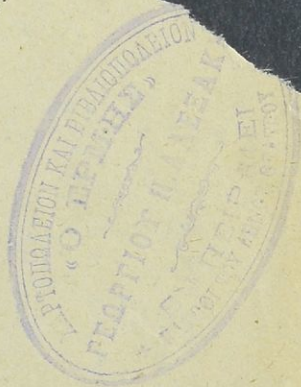
ΔΙΑΛΕΚΤΙΚΗ

ΠΡΟΣ ΧΡΗΣΙΝ ΜΑΘΗΤΩΝ

ΥΠΟ

ΕΥΑΓ. Κ. ΚΟΦΙΝΙΩΤΟΥ

Δ. Φ. ΚΑΙ ΠΡ. ΚΑΘΗΓΗΤΟΥ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ Ο «ΠΑΛΑΜΗΔΗΣ»

Ὀδὸς Ἁγίου Μάρκου ἀριθ. 36.

1897

ΓΡΑΜΜΑΤΗ

ΤΗΣ

ΗΡΩΔΟΤΟΥ

ΔΙΑΛΕΚΤΟΥ

ΠΡΟΣ ΚΡΗΣΙΝ ΜΑΘΗΤΩΝ ΤΟΥ ΔΗΜΟΚΡΙΤΟΥ

270

ΕΥΡΕΤ. Β. ΚΟΦΙΝΙΔΟΥ

Ε. Ο. ΚΑΙ Ε. ΚΑΡΑΝΤΩΝ

ΣΤΑΜΑΤΗΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟ ΚΑΤΑΣΤΗΡΙΑ

1900

1901

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

1. ΒΙΟΣ ΗΡΟΔΟΤΟΥ

Ὁ Ἡρόδοτος ἐγεννήθη μεταξύ τοῦ 490—480 π. Χ. ἔτους, πατρίς του ἦν ἡ Ἀλικαρνασσός, πόλις τῆς ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ Καρίας¹. Ὁ εἶκος τοῦ Ἡροδότου ἦν ἐπιφανής, καὶ ὁ μὲν πατὴρ ὠνομάζετο Λύξης, ἡ δὲ μήτηρ Δρυῶ (ἢ Ροιῶ). Ὁ τύραννος Λύγδαμις, ἐγγονος τῆς Ἀρτεμισίας, ἠνάγκασεν αὐτὸν νὰ φύγῃ εἰς Σάμον, ἧτις θεωρητέα δευτέρα αὐτοῦ πατρίς²· ἐντεῦθεν ἐπανελθὼν εἰς τὴν πατρίδα του ἠλευθέρωσεν αὐτὴν ἀπὸ τῆς τοῦ Λυγδάμιδος τυραννίας, καὶ τῶν δημοφρονούντων, ἀλλ' ὑπὸ φθόνου καὶ δυσμενείας τῶν συμπολιτῶν δὲν ἠδυνήθη νὰπολαύσῃ τῆς πατρίδος του ἐλευθέρως, διὰ τὸ 445 ἀναχωρήσας μετέβη εἰς Ἀθήνας, ἐνθα ἐσχετίσθη μετὰ τοῦ Περικλέους καὶ ἄλλων ἐπιφανῶν ἀνδρῶν τῆς ἀκμαζούσης τότε πόλεως ταύτης.

Ὁ Ἡρόδοτος μετέσχε τῆς εἰς Θουρίους ἀποικίας, εἰς ἣν ἐνεγράφη μὲν εὐθὺς πολίτης, ἀλλὰ μετὰ τινα χρόνον εἰς

1) Παρὰ Σουΐδα ἀναγινώσκωμεν ἃ Ἡρόδοτος Λυζοῦ καὶ Δρυοῦς, Ἀλικαρνασσεύς, τῶν ἐπιφανῶν καὶ ἀδελφῶν ἐσχηκώς Θεόδωρον, μετέστη δ' ἐν Σάμῳ διὰ Λύγδαμιν, τὸν ἀπὸ Ἀρτεμισίας τρίτον τύραννον γενόμενον Ἀλικαρνασσοῦ. Πισινδήλις γὰρ ἦν υἱὸς Ἀρτεμισίας· τοῦ δὲ Πισινδήλιος Λύγδαμις. Ἐν οὖν τῇ Σάμῳ καὶ τὴν Ἰάδα ἠσχίθη διάλεκτον καὶ ἔγραψεν ἱστορίαν ἐν βιβλίοις θ' ἀρχαίμενος ἀπὸ Κύρου τοῦ Περσῶν καὶ Κανδαύλου τοῦ Λυδῶν βασιλέως· ἐλθὼν δὲ εἰς Ἀλικαρνασσὸν καὶ τὸν τύραννον ἐξελάσας, ἐπειδὴ ὕστερον εἶδεν ἑαυτὸν φθονούμενον ὑπὸ τῶν πολιτῶν, εἰς τὸ Θούριον ἀποικιζόμενον ὑπὸ Ἀθηναίων ἐθελοντῆς ἦλθεν· κάκεῖ τελευτήσας ἐπὶ τῆς ἀγορᾶς τέθαπται. Τινὲς δὲ ἐν Πέλλῃ τελευτήσασαι φασιν. Ἐπιγράφονται δὲ οἱ λόγοι αὐτοῦ Μοῦσαι.

αὐτὴν μετίθη. Ἐνταῦθα διατρίβων ἐπεξεργάσθη τὸ βλῶν
τοῦ συγγράμματος, οὕτως τὴν εὐρείαν τεχνουργικὴν σύλ-
ληψιν καὶ τὴν συγκρατοῦσαν ἠθικὴν ἰδέαν ἐκ τῆς ἐν Ἀ-
θήναις διαμονῆς ἀπήλαυσε.

Περιῆλθε πάσας τὰς περὶ τὴν Μεσόγειον χώρας ἀπὸ Κυ-
ρήνης, μέχρι τῆς μέσης Ἰταλίας, τὴν Αἴγυπτον, τὸν Πόν-
τον, πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα, Θράκην κτλ. καὶ περιέγραψε τὰς
χώρας, ὡς περιῆλθεν, καὶ εἰς δημοσίας κατὰ πόλεις ἑορ-
τάς, ὡς καὶ ἐν Ἀθήναις κατὰ τὴν ἑορτὴν τῶν Παναθη-
ναίων, παραστάς ἀπήγγελλε μέρη τοῦ συγγράμματός του.

Θεῖος πρὸς μητρὸς ἦν ὁ Πανύασις ὁ φιλόκαλος καὶ λόγιος
ἀνακαινιστὴς τῆς ἐπικῆς ποιήσεως, ὅφ' οὗ τὴν ὁδηγίαν,
φαίνεται, ἐξωκειώθη τόσον πολὺ ὁ Ἡρόδοτος πρὸς τὴν ἐπι-
κὴν ποίησιν, καὶ ἰδίως τὴν τοῦ Ὀμήρου, καὶ τῶν ἄλλων
ποιητῶν. Εἰς τὸν Πανύασιν ὀφείλεται ἡ μεγάλη αὐτοῦ
περὶ τὰ μαντεύματα, ἔτι δὲ καὶ ἡ σπουδὴ τοῦ θεολογικοῦ καὶ
γενεαλογικοῦ ἔπους προσοχῆ. Εἰδικῶς δὲ πικρωμένη πρὸς
ἱστορικὰς μελέτας ἐκ τῆς ἀνθούσης τότε ἱστοριογραφίας¹.

Ὁ Ἡρόδοτος ἐτελεύτησεν ἐν Θουρίοις καὶ ἐτάφη ἐν τῇ
ἀγορᾷ, ἡ δὲ μνήμη αὐτοῦ ἐσφίζετο διὰ τοῦ ἐπιγράμματος

1) Ἱστοριογράφοι, ὧν τὰ συγγράμματα ἦσαν γνωστὰ τῷ Ἡρο-
δότῳ ἦσαν οἱ ἐξῆς:

- α') Κάδμος ὁ Μιλήσιος, συγγραφεὺς τῆς κτίσεως τῆς Μιλήτου.
- β') Διονύσιος ὁ Μιλήσιος γράψας τὰ Περσικὰ ἢ τὰ μετὰ Δαρείων.
- γ') Χάρων ὁ Λαμψακηνὸς γράψας ἱστορίαν τοῦ Λυδικοῦ καὶ
Περσικοῦ κράτους καὶ τὴν τῶν Ἴωνων ἐπανάστασιν.
- δ') Ἐάνθος ὁ Λυδὸς, γράψας Λυδικῶν βιβλία δ'.
- ε') Φερεκύδης ὁ Δέριος, γράψας μυθογραφίαν, ἐν ἣ καὶ τὰ τῶν
ἀρχαιοτέρων χρόνων τῶν Ἀθηναίων.
- ς') Ἑλλάνικος ὁ Λέσβιος, σύγχρονος τῷ Ἡροδότῳ
- ζ') Ἐκαταῖος ὁ Μιλήσιος: συγγράμματα αὐτοῦ γενεαλογίαι, πε-
ριήγησις ἢ γῆς περίοδος.

Πλὴν τούτων καὶ ἄλλοι ἱστοριογράφοι ὑπῆρξαν πρὸ τοῦ Ἡρο-
δότου.

Ἡρόδοτον Λύξεω κρύπτει κόμης ἤδε θανόντα
Ἰάδος ἀρχαίης ἱστορίας πρύτανιν,
Δωριέων βλαστήοντα πάτρης ἄπο τῶν δ' ἄρ' ἄτλητον
μῦθον ὑπεκπροφυγῶν Θούριον ἔσχε πάτρην.

Ἡ διάλεκτος, εἰς ἣν ἔγραψεν ὁ Ἡρόδοτος, καίπερ Δωριεὺς ὢν, εἶναι ἡ ἰωνικὴ, ἣτις ἀνεπτύχθη ἐκ τοῦ ἐπικοῦ ὕφους. Ἡ Ἰωνικὴ διάλεκτος ἦτο τότε εἰσὲν καθολικὴ γραφομένη γλῶσσα καὶ εἰς ταύτην ἔγραψαν καὶ οἱ προγενέστεροι λογογράφοι. Ἡ Ἰωνικὴ διάλεκτος ἀνεπτύχθη ἐκ τοῦ ἐπικοῦ ὕφους διότι ἐν τῇ Ἰωνίᾳ ἔμορφώθη καὶ ἡ ἐπικὴ ποίησις. Ἡ Ἰωνικὴ διάλεκτος ἔλαβε πολλὰς τροποποιήσεις καὶ διακρίνονται αὐτῆς πολλὰ εἶδη ἀρχαία, μέση καὶ μικτῆ. Ἡ Ἰὰς τοῦ Ἡροδότου χαρακτηρίζεται ὑπὸ τοῦ Ἐρμογένους κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν καθαρὰν τοῦ Ἐκαταίου, ὡς ποικίλη διότι ἐν αὐτῇ, πλὴν τῶν ὄντως ἐπικρατούντων ἰωνικῶν τύπων καὶ χρήσεων φράσεων, ἐνυπάρχουσιν ἐν ἐπιχαρίτω ποικιλίᾳ ἐπικοί, δωρικοί, καὶ ἄττικοί τύποι κατὰ δὲ Διονύσιον τὸν Ἀλικαρνασσία ἡ διάλεκτος τοῦ Ἡροδότου θεωρεῖται ὡς τῆς Ἰάδος ἄριστος κανὼν.

Ἐν τῇ κατασκευῇ τῶν προτάσεων μεταχειρίζεται ὁ Ἡρόδοτος τὴν εἰρομένην λέξιν ¹, δηλ. τὸν ἀπερίοδον λόγον, ἐν ᾧ ἕκασται προτάσεις αὐτοτελῶς παρατάσσονται πρὸς ἀλλήλας ἀνεῦ ὑποταγῆς τῆς μιᾶς ὑπὸ τὴν ἄλλην. Ὁ τρόπος οὗτος χαρακτηρίζει τὸν πρῶτον βαθμὸν τῆς ἀναπτύξεως τῆς γλώσσης, ἣτις εἰς τὴν διαμόρφωσιν καὶ τὸ ἀντιληπτικὸν τοῦ ἀνθρώπου ἀρμόζει.

Ἡ διήγησις τοῦ Ἡροδότου κέχθηται ἀπέρिटτον χάριν ζητεῖ νὰ ἐρμηνεύσῃ παράδοξα φαινόμενα· βρῖθαι δὲ ἡ ἱστορία του ἠθικῶν εἰκόνων παντὸς εἶδους, ἐξ ὧν ἐξάγει διδασκαλίαν τῆς πρακτικῆς ἠθικῆς.

1) Ἀριστοτέλης ῥητ. 3,9 «λέγω δὲ εἰρομένην ἢ οὐδὲν ἔχει τέλος καθ' ἑαυτὴν, ἀν μὴ τὸ πρᾶγμα λεγόμενον τελειωθῆ».

Υπόθεσις τοῦ συγγράμματος τοῦ Ἡροδότου εἶναι ὡς ἐκ τοῦ προοιμίου μανθάνομεν ἡ ἀφήγησις τῶν πράξεων τῶν ἀνθρώπων ἐν γένει μετὰ τῆς περιγραφῆς μεγάλων καὶ θαυμαστῶν ἔργων, ἤτοι τῶν μνημείων Ἑλλήνων καὶ βαρβάρων, ἰδίως δὲ ἡ τῆς αἰτίας καὶ τῆς ἀναπτύξεως τοῦ μεταξὺ τούτων ἀγῶνος. Ἡ κυριωτάτη λοιπὸν ὑπόθεσις καὶ τὸ κέντρον τῶν λοιπῶν εἶναι ὁ ὑπὲρ ἐλευθερίας τῶν Ἑλλήνων κατὰ τῶν βαρβάρων ἀγῶν.

ΣΧΕΔΙΟΝ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΤΟΥ ἩΡΟΔΟΤΟΥ.

Ὁ Ἡρόδοτος κοσμεῖ τὸ ἔργον διὰ πλουσιῶν ἐπεισοδίων, δι' ὧν ἀνύψωσι τὸ ἱστορικὸν ἔργον του ἀπὸ εἰδικῆς ἱστορίας τοῦ περσικοῦ πολέμου εἰς τὴν σπουδαιότητα παγκοσμίου ἱστορίας, τοῦτο δὲ ἐποικίλλει πλουσίως καὶ ἐπιχαρίτως τὴν διήγησιν.

Ὁ Ἡρόδοτος θέλει νὰ καταγράψῃ τὰ μεγάλα καὶ θαυμαστά ἔργα τῶν Ἑλλήνων καὶ βαρβάρων, κυρίως ὅμως ἐξετάζει τὰ αἴτια δι' ἃ ἐπολέμησαν Ἕλληνες καὶ βάρβαροι πρὸς ἀλλήλους.

Τὸ συγγραμμα τοῦ Ἡροδότου διαιρεῖται εἰς ἐννέα βιβλία, ὧν ἕκαστον φέρει τὸ ὄνομα μιᾶς τῶν Μουσῶν.

Ἐν τῷ I βιβλίῳ ἀναγράφει τὰ αἴτια ταῦτα τῆς ἐχθρικῆς διαφορᾶς ἀμφοτέρων τῶν λαῶν μέχρι τῆς ἀρπαγῆς τῆς Ἴουβ, Εὐρώπης, Μηδίας, Ἑλένης, ἧς ἕνεκα ὁ Τρωϊκὸς πόλεμος κυρία δ' ὅμως ἀφορμὴ ἡ ὑπὸ τῶν βασιλείων τῆς Λυδίας ὑποταγὴ ἑλληνικῶν πόλεων τῆς Μικρᾶς Ἀσίας (Κροῖσος, Σόλων)· ἐπεισόδια Μῆδοι καὶ Βαβυλώνιοι κτλ.

1) Τοῦτο μνημονεύει ἐπίγραμμα, ἐξ οὗ δῆλον ὅτι ὁ Ἡρόδοτος ἐξέτισέ ποτε τὰς Μούσας, ὧν ἐκάστη ἀντὶ τῆς φιλοξενίας ἔδωκεν αὐτῷ μίαν βιβλον.

Ἡρόδοτος Μούσας ὑπεδέξατο· τῷ δ' ἄρ' ἐκάστη ἀντὶ φιλοξενίης βιβλον ἔδωκε μίαν.

Ἐν τῷ II βιβλίῳ Καμβύσης καὶ ἐκστρατεία εἰς Αἴγυπτον περιγραφῆ ἐξ ἰδίας ἀντιλήψεως τῆς θαυμαστῆς ἐκείνης χώρας καὶ ἰδίως τὰ κτίρια κινουσι τὸν θαυμασμὸν αὐτοῦ. Ἐξετάζει τὰ ἦθη, ἔθιμα, θρησκείαν καὶ λατρείαν τῶν Αἰγυπτίων.

Ἐν τῷ III βιβλίῳ ἐπανερχεται εἰς τὴν Περσῶν ἱστορίαν. Διηγεῖται τὴν ὑποταγὴν τοῦ Αἰγύπτου, Λιβύης, Κυρήνης, τὴν κυριαρχίαν τοῦ Ψευδο-Σμέρδιος, τὴν εἰς τὸν θρόνον ἀνάβασιν τοῦ Δαρείου τοῦ Ὑστάσπδους. Ἐξετάζει τὴν ἐσωτερικὴν κατάστασιν τῆς Περσίας (φορολογίαν, εἰσοδήματα κλπ.)

Ἐν τῷ IV βιβλίῳ πραγματεύεται τὴν ἐκστρατείαν τοῦ Δαρείου ἐπὶ τοὺς Σκύθας τοὺς κατοικοῦντας παρὰ τὸν Τάναϊν καὶ Δνίπερ. Περιγράφει τοὺς λαοὺς τῆς Εὐρώπης καὶ τῶν ἡμῶρων χωρῶν τῆς Ἀσίας πλὴν τῶν Σκυθῶν. Ἡ ἐκστρατεία αὕτη ἠνέφξε τοῖς Πέρσαις τὴν πρὸς τὴν Εὐρώπην ὁδόν.

Ἐν τῷ V βιβλίῳ ἐξετάζεται ἡ Ἴωνικὴ ἐπανάστασις (Ἰστικίος, Ἀρισταγόρας. Πυρπόλησις τῶν Σάρδεων, ὑποταγὴ τῆς Κύπρου, Καρίας, Ἴωνίας) ἡ Ἴωνικὴ ἐπανάστασις ὑπεστηρίζετο ὑπὸ τῶν Ἀθηνῶν καὶ τῆς Ἐρετρείας κλπ.

Ἐν τῷ VI βιβλίῳ ἐξετάζονται αἱ δύο ἐκστρατεῖαι τοῦ Δαρείου πρὸς ἐκδίκησιν τῶν Ἑλλήνων ἡ πρώτη κατὰ τῶν Ἀθηνῶν καὶ Ἐρετρείας (Ἄθως), ἡ δευτέρα ὑπὸ τὸν Δάτιν καὶ Ἀρταφέρνην ἐν Μαραθῶνι.

Ἐν τῷ VII βιβλίῳ προπαρασκευαί καὶ συμβούλια πρὸς πόλεμον τοῦ Ξέρξου. Ἑλληγες τῆς κάτω Ἰταλίας καὶ Σικελίας (Γέλων Συρακούσιος, Θερμοπύλαι, Λεωνίδα, Ἐφιάλτης).

Ἐν τῷ VIII βιβλίῳ ἡ παρὰ τῷ Ἀρτεμισίῳ ναυμαχία, ἀλωσις Ἀθηνῶν, πυρπόλησις Ἀκροπόλεως. Ναυμαχία ἐν Σαλαμῖνι. Φυγὴ Ξέρξου.

Ἐν τῷ IX βιβλίῳ τέλος τοῦ μεγάλου περσικοῦ πολέμου. Μάχη Πλαταιῶν καὶ Μυκάλης. Ἄλωσις τῆς Σηστοῦ. Εἶτα ἐξετάζει πῶς ἡ ἰσχυρὰ περσικὴ πολεμικὴ δύναμις ὑπέκυψεν εἰς τὸν φιλελεύθερον λαὸν τῶν Ἑλλήνων.

Τοῦ ἀγῶνος τούτου παλαιότερα αἰτία ἐνομιζέτο ἢ ὑπ' αὐτῆς τῆς ἠττημένης μερίδος, ἢ καὶ εἰς τοὺς ἀρχαίους χρόνους ἀνερχομένη πρὸς ἀλλήλους ἔχθρα, τελευταία δὲ κρίσις καὶ καταστροφή ὑπὸ τοῦ δικαιοκρίτου θεοῦ τοῦ πᾶσαν μὲν ὑπεροχὴν κολάζοντος καὶ τὴν ἰσότητά ἀποκαθιστῶντος, πᾶσαν δὲ ὑπέρβασιν τιμωροῦντος χάριν τῶν ἀσθενῶν Ἑλλήνων, τῶν ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας τῆς Ἑλλάδος ἀγωνιζομένων.

ΗΡΟΔΟΤΟΥ ΔΙΑΛΕΚΤΟΣ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

1. Παθολογία φωνηέντων.

§ 1. Α'. Ἐναλλαγή φωνηέντων ἐναλλάσσεται.

Α'. Τὸ *α* εἰς *η* 1) εἰς τὰς καταλήξεις τῆς *α'* κλισ. εὐ-
δαιμονίη, χάρη· 2) εἰς τὴν ρίζαν τῶν τριηκόσιοι· πρήσ-
σω μετὰ τῶν παραγῶγων πρήγμα, πρήξις· ἀποδιδρόσκω
μετὰ τῶν παραγῶγων καὶ συνθέτων¹. 3) εἰς τὰ ῥήματα
πειρήσομαι, θεήσεσθαι· 4) εἰς τὰ ναυηγός, νεηνίης, νηός,
τηηγός, ἰηηγός, ἀνηηγός, θέητρον, λίην, λάθρη, καὶ εἰς
τὰ ἰσηξ, θώρηξ, Παριησός, ὁμοίως εἰς τὰ σύνθετα γε-
νηλογέω, διηκονος.

β') Τὸ *α* εἰς *η* εἰς τὰ διπλήσιος, πολλαπλήσιος.

Β'. Τὸ *α* εἰς *ε*· α') εἰς τὰ ἔρηνη=ἔρηνη, βέρεθρον,
τέσσερες, ὕελος· β') εἰς τὰ εἰς *αω* χρέονται, φοιτέουτες,
δρέω· καὶ εἰς τὸ κέρεος (κέρας), γ') εἰς τὴν γενικ. πληθ.
τῶν τῆς *α'*. κλ. ὀνομάτων· νεηνιέων, χηνιέων.

Γ'. Τὸ *α* εἰς *ω*, εἰς τὰ θῶκος=θᾶκος, παιωνίζω=παια-
εἶξω.

Δ'. Τὸ *α* εἰς *αι*, εἰς τὰ αἰεί, αἰετός.

§ 2. Β') Τὸ *ε* ἐναλλάσσεται.

Α'. Εἰς *α*· μέγαθος, τάμνω, τράπα (μόνον ἐν τῷ ἴνεστ.
καὶ παρτ. ἀλλὰ πάντοτε τρέψω, ἔτρεψα, τρέψομαι)².

1) Καὶ ἐν τῇ καθωμιλημένῃ· μικρή, μικρή, ἐλευθερὴ κτλ.

2) Καὶ ἐν τῇ καθωμιλημένῃ· ἀπάνω=ἰπάνω. Τὸ *α* εἶναι ἀρ-
χαιότερον τοῦ *ε*· διευτυπῶθι δ' ὁδῶ διότι ἡ ἀτιτικὴ λαμβάνεται ὡς
ἔρος συγχρίσεως.

B'. *Εἰς ι*, εἰς τό *ἰστίη* καί τὰ ἐκ τούτου *ἰστιάη, ἰσिति-
τόριον, ἐπίστιος, ἐπίστιον*.

Γ'. *Εἰς ω* εἰς τό *πλώω* = *πλέω*.

§ 3. Γ') Τὸ ο ἰναλλάσσεται Α') εἰς α εἰς τὸ ἀρρωδέω = ὄρρωδέω. Β') εἰς υ εἰς τὸ θυφέω = ῥοφέω Γ) εἰς ε, εἰς τὸ πευτηκόντερος = πευτηκόντορος.

§ 4. Δ') Τὸ η ἰναλλάσσεται Α') εἰς α' λάξομαι = λήξομαι (λαγγάνω), λάξις, ἀμφισβατέω, μεσαμβρία Β') εἰς ω εἰς τὸ πτώσσω = πτήσσω.

§ 5. Ε'.) Τὸ ω ἰναλλάσσεται εἰς η, εἰς τὰ ἔθνικὰ εἰς ὠτης καὶ ὠτις Ἀμπρακινήτης, Θεσσαλινήτης, Φθιήτης, Φθιήτης.

§ 6. Β'. Ἐκτασις. Α'.) Τὸ ε ἰκτείνεται Α'.) Εἰς η' ἀνδρήη. Β'.) εἰς εἰ εἵνεκεν, ξείνος, στεινός, εἶρομαι, εἶρωτάω, εἶρώω, εἰλίσσω, ζεἰαί, εἶριοι = ἔριον, εἵνατος

§ 7. Β'.) Τὸ ο ἰκτείνεται Α'.) εἰς οι εἰς τὰ χλοῖη = χλόη, χνοίη.

Β'.) εἰς ον νοῦσος (ἀλλὰ πάντοτε νοσέειν), ὁ οὔρος = ἄδρος, οὔριζειν, πρόσουρος, οὔνομα, οὔνομάζω, πουλύς, ὕμουρος, ὄμουρέειν, Οὔλυμπος καὶ Ὀλυμπος, ἀλλὰ καὶ ὄνομάζω, ὄνομαίνω), οὔλοι = ὄλοι, μῦνος = μόνος, καὶ εἰς τὰς τρισυλλάβους πτώσεις τῶν γόνυ καὶ δόρυ γούνατα, γονάτων, δούρατα, δουράτων.

§ 8. Γ'. Συστολή. Συστέλλονται συχνότατα τὰ μακρὰ Α'.) Τὸ ω εἰς ο' εἰς τὸ ὄρρωδειν = ὄρρωδεῖν, ζῆς (ἀναβιβασθέντος τοῦ τόνου ἀντὶ ζωῆς) ἀλλὰ ζῶω ἀντὶ ζάω.

Β'.) Τὸ η εἰς ε' ἔσσειν = ἤσσειν, ἔσσω (ἤττάω), ἔσσωθέντες = ἤσσωθέντες, μὲν = μῆν (ἐν τοῖς ἤ μὲν, οὐ μὲν οὐδέ).

Γ'.) Περὶ συστολῆς ἢ μεταβολῆς διφθόγγων παρβ. § 14.

§ 9. Δ'. Προσθήκη φωνηέντων. Συχνότατα πρὸ ἐτέρου φωνήεντος προστίθεται ε'

α') Πρὸ τῆς καταλήξεως τοῦ ἀπαρεμφάτου εἰν τοῦ ἐνεργητικοῦ ε'. ἄορ. περιδέειν, ἰδέειν, παδέειν, ἐλθέειν, τοῦτα εἰςίποτε συναιρεῖται εἰσελθεῖν, ἐλθεῖν, λαβεῖν, τυχεῖν.

β') Εἰς τινὰς ρηματικούς τύπους ὑπερβαλλέειν, ἐνδω-

νέουσι καὶ εἰς τὴν ὑποτακτικὴν τῶν εἰς μι καὶ τῶν παθ.
ἀορ. εὐρεθέω, ὄρηθηέωσι, θαμέω.

γ') Εἰς τὴν γεν. καὶ δοτ. τοῦ τίς, αὐτὸς καὶ οὗτος· τέφ, τέοισι, ὄττω, αὐτέων, τουτέων, αὐτέοισι.

δ') Εἰς τὰς λέξεις ἀδελφέος, εἰκοσι.

ε') Εἰς τινὰ ὀξύτονα τῆς β'. καὶ τινὰ μονοσύλλαβα τῆς γ'. κλισ. πυρέων, πεσσέων, σιοποιέων, φλεβέων, χειρέων· ἐνταῦθα προσθετέα καὶ τὰ εἰλωτέων, ἀλωπεκέων, χλιαδέων, μυριαδέων.

Σημ. α'. Τούναντιον ἀποβάλλεται εἰς τὰ εἰκώς, καὶ ἑορτή, οἶκος, οἰκότητα (καὶ ὁ ἀτικὸς τύπος εἰκός), ὄρτης, ὄρτην, ὄρταζουσι.

Σημ. β'. Τὸ ε τῆς μετὰ ἴοντα, ἴοντων, ἀνήκει εἰς τὴν ρίζαν οὔσαν ἐς· ἐξ οὗ ἐσμί, εἰμί ὄρ. Ὅμ. Διάλ. § 108.

§ 10. Ε'. Ἀποβολὴ φωνέντων.

Α'. Ἀποκοπή. Ἀποκόπτεται τὸ α τῆς ἀνά, γινομένης ἀν, ἐν συνθέσει ἀμ πρὸ τοῦ β καὶ π ἀμβολάδην, ἀμβώσας, ἀμπαύεσθαι, ἀμπαυίς, ἀμπαυστήριος.

Β'. Ἐκθλιψίς. Ἡ ἐκθλιψίς εἶναι σπανία, συνήθως δὲ φυλάττεται παρ' Ἡροδότῳ τὸ τελικὸν φωνῆεν πρὸ ἐτέρου. Ἐκθλίβεται δὲ τὸ φωνῆεν α'.) τῶν προθέσεων ἀνά, ἀντί, ἀμφί, ἀπό, διὰ, κατὰ, μετὰ, παρὰ, ὑπὸ (παρβ. § 43 α'.) β'.) τῶν συνδέσμων δὲ, οὐδὲ (σπανίως), οὔτε, μήτε, μηδὲ, σπανιώτερον εἰς τὸ οὔτε, μήτε, τὲ, εὔτε, ἔστε καὶ τοῦ ἀλλά· γ'.) τὸ ο τῆς ῥηματικῆς καταλήξεως το μόνον πρὸ τοῦ ἀν, γενοι' ἀν, ἀπηλαύνετ' ἀν· δ'.) Γίνεται ἐκθλιψίς εἰς τὰ ἐχοιμ' ἀν ε'. 72, ἐχ' ἥσυχος ἡ 65.

§ 11. ΣΤ'. Συναίρεσις, διαίρεσις, κρᾶσις τῶν φωνέντων.

Α'. Συναίρεσις. Ἡ ἰωνικὴ διάλεκτος παραλείπει συχνὰ τὴν συναίρεσιν· ἀέκων, ἀείρω, ἔαρ, ἐπεάν (ἀλλὰ ἦν καὶ ἐπειδάν), μελιτόσις, ὀστέον, ὄρομεν, ποιέεις, πολιητέων· ὄθεν δὲν συναίρει' α') τὸ εα τῆς ἐνικ. τῶν τῆς γ'. κλ. οὐδετέρων γένεα β') τὸ εαι ἐν τῷ α' ἐνικ. προσ. τῆς παθητικῆς· γ') τὸ εω τῆς ἐνικ. καὶ πληθ. γενκ. δ') τὸ εἰ τῆς ἐνικῆς δοτικῆς· ε') εἰς τὴν ὑποτακτικὴν τῶν εἰς μι ῥημάτων τιθέω, τιθέης, ἰστέω, στέωμεν.

Συχνότερον δὲ συναίρειται Α') τὸ εο εἰς εὐ' α') εἰς τὴν

ένικ. γεν. τῶν οὐδετέρων εἰς οσ' γένους' β') εἰς τὰ ἐπίθετα·
πλεῦνες κτλ. γ') εἰς τὰς ἀντωνυμίας· ἐμεῦ, σεῦ· δ') εἰς τὰ
ῥήματα· φιλεῦμεν.

Σημ. Τὸ εο ἐνούμενον μετὰ τοῦ αὐ συναϊρεῖται εἰς αὐ εἰς τὰς
συνθέτους ἀντωνυμίας· ἐμωτοῦ (ἄλλοι ἐμωτοῦ § 41 Β')=ἐμίο
αὐτοῦ

Β'. Τὸ οα εἰς ου, εἰς δὲ τὰ εἰς ως καὶ τὰ συγκριτικὰ
καὶ εἰς ω' αἰδοῦν καὶ αἰδῶ, μέζω (μέζοα).

Γ'. Τὸ οε καὶ οο εἰς εν· δηλεῦτε=δηλόετε, δηλεῦμεν=
δηλόομεν.

Δ'. Τὸ ιε εἰς ἵ πόλις, ἴρος, ἱρήιον, ἱροφάνται, ἱροξ—
πόλις.

Ε' Τὸ οη εἰς ω εἰς τό· ὀγδώκοντα¹, καὶ τοὺς τύπους τοῦ
βοᾶν, νοεῖν καὶ βοηθεῖν· ἐνωσα, ἐνώσας, ἐννενώσασι,
ἐνένωτο, ἐπινώσας, ἀλλογινώσας, (ἀλλὰ καὶ νοήμων, νόη-
μα), ἐβωσα=ἐβόησα, ἐβώσθην, ἐπιβώσασθαι, ἀμβώσας,
ἀνέβωσας, βῶσαι καὶ τὸ βοηθεῖν. ὅτε μὲν βοηθέειν, ὅτε
δὲ βωθέειν.

Δ'. Διαιρέσεις. Ἡ διαίρεσις τῶν διφθόγγων εἶναι συχνο-
τάτη.

Α') Τὸ εἰ διαίρεται Α') εἰς εἰ εἰς τὴν ὄστ. τῆς γ'. κλίσι.
βασιλέτ.

Β) εἰς ητ α') εἰς τὰ ἀφρημένα εἰς εἰα (οὐχὶ δὲ εἰς
τὰ εἰς εἰα προπαροξύτονα καὶ εἰς τὰ εἰς εἰον καὶ τὰ
εἰς εἰος ἐπίθετα ἀνδρητῆ, βασιλητῆ, στρατητῆ, πολιτητῆ,
ἀλλὰ βασίλεια, ἀλήθεια, ὕλεια, ἀγγήιον, ἱρήιον, λήιον,
χαλκήιον, ἐργαλήιον, ἀριστήιον, δευτερήιον, σημήιον,
κῆτος, βασιλήτος, ἀχρήτος, οἰκήτος, καὶ ἐκ τούτου οἰκητῶα,
οἰκητότης, ἀνδρήτος, (ἀλλ' ἀνδρεϊότερον, ἀνδρεϊότατα),
Καδμηῖον (ἀλλὰ Καδμηῖ νίκη α' 166, οὕτω καὶ Ἀργεῖος,
Ὀμηρεῖων ἐπῶν, θεῖος, λείος, ἔρχειος) Τινὰ ἔχουσι τὴν
κατάλληζιν ἰον· τὰ διδασκάλια, σιδήριον, κεράμιον, ἱστιη-
τόριον, κυνηγέσιον· τινὰ δὲ πάλιν ἔχουσι τὴν εἰον, εἰα,
εἰος· τὰ στυπεῖον, προάστειον, ἐπίνειον, γένειον, Σίγειον,
Σέρρειον, Πηνεῖος, Σπερχεῖος, παρειά.

(1) Ὡς καὶ ἐν τῇ καθωμιλημένῃ ὀγδῶντα=ὀγδοήντζ.

Σημ. Τὰ πατρωνυμικά, ὡς καὶ τινὰ ἐξ οὐσιαστικῶν παραγόμενα, ἃ παρ' Ὀμήρῳ λήγουσιν εἰς ἠΐδης, παρ' Ἡροδότῳ εἰς εἰδης· Ἡρακλεΐδης, Ἰπποκλειδης, Περσεΐδαι, Ἀριστεΐδης, ἀλλὰ Βασιληΐδω ἢ 132, Βορυσθεΐνης, κατ' ἀναλογίαν ὄστεινος, κρανείνος.

Β'. Τὸ φ εἰς φτ' πατρώϊος, μητρῴος, πρωτὶ καὶ πρώτος φυλάττεται δὲ εἰς τὰ ζῶον, ῶον, Κῶος, Κῶη, Ἀχελῷος, ἠῶος, Τρωάς, Γελῷος.

Γ'. Τὸ η εἰς ητ' εἰς τὰ δηλώω, κληῖς, κληῖω, κληῖζω, κρηῖζω, ληῖζομαι, ληῖστὺς, Θρηῖξ, Θρηῖκή, θρηῖδιος (καὶ θράδιος).

Δ'. Τὸ οἰ εἰς οἰτ' εἰς τὸ ὄιστος.

Ε'. Τὰ ἐπόμενα εὔρηται ἐν διαίρεσει ἕνεκα τοῦ F (πρβλ. Διάλ. Ὀμ. § 15, Β')· ἀέκων (ἀλλὰ καὶ ἄκων), ἀεκούσιος, ἀεικῆς, ἀεΐδω, ἀεΐσμα, ἀοιδῆ, ἀοιδίμος, ἀεΐρω (ἀλλ' ἐν συνθέσει μόνον ἐπαίρεις, ἐπάρας, ἐπήρουντο), ἄεθλος, ἄεθλον, ἄεθλεύω, Ἀΐδης, αἰσσω, ῥέεθρον).¹

Γ'. Κράσις. Ἡ κράσις γίνεται ἄ) εἰς τὸ ἄρθρον διττῶς, τὸ μὲν ὡς παρ' Ἀττικοῖς τὰγάλματα, τάληθέως, τὸ δὲ ἰδιάζουσα παρ' Ἡροδότῳ ἰωνικῆ τὸ ἄ=ᾶ ὠνήρ, ὠνδρες, ὠνθρωπος, ὠνθρωποι,=οἱ ἄνθ., ὦλοι, ὠντός, τὸ τὸ ἄ=ᾶ τῶγαλμα, τῶρχαιον, τῶπό, τῶληθές, ὠνθρωπε=ᾶ ἄνθ., ὦλλοι, ὠναξ, ἀλλὰ καὶ τᾶνθρώπου ῥ' 126, 6. Σημειωτέα δ' ἡ κράσις τοῦ ἄρθρου ἐπὶ τοῦ ἔτερος· οὔτερος, τοὔτερου ἀντὶ θοούτερου ῥ') εἰς τὸν καὶ εἰς τὰ· καλὸς κἀγαθός, κἀκεῖθι, κἀκεῖνον, κἀμοί· ὕποπτον τὸ κᾶπειτα· γ') ἐκ τοῦ ἔο αὐτοῦ, ἐμέο αὐτοῦ, σέο αὐτοῦ, γίνεται διὰ κράσεως ἢ αὐτοπαθῆς ἀντωνυμία ἐωυτοῦ, ἐμεωυτοῦ, σεωυτοῦ· ὁμοίως ἐκ τοῦ ὁ αὐτός γίνεται ὠντός, ὠντοί, τᾶντό.

Σημ. Ἡ πρὸ ἄνευ κράσεως παρ' Ἡροδότῳ προεχώρεε, προετίθεε.

2. Δίφθογγοι.

§ 12. Ἡ ἰωνικὴ διάλεκτος παρέχει εἰς τὴν χρῆσιν τῶν διφθόγγων ἀντιφάσεις τινὰς φανεράς, διότι ὅτε μὲν μετα-

(1) Καὶ παρ' Ἀττ. οὐ μόνον παρὰ ποιηταῖς, ἀλλὰ καὶ περὶ εἰς εὔρηται ἢ διαίρεσις· Ἀχαῖα, ἀλλ' Ἀχαιοί, νητίς, ὄις, αἴω, βαΐζειν, ληῖζω εὐνοϊκός, ὄστεινος κτλ.

βάλλει εἰς διφθόγγον ἀπλᾶ φωνήεντα τῆς ἀττικῆς διαλέκτου, οἷον τὸ ο εἰς οἰ (§ 7), ὅτε δὲ τοῦναντίον ἀναλύει καὶ διαιρεῖ τὰς διφθόγγους τῆς κοινῆς γλώσσης, ἢ μεταβάλλει εἰς ἄλλα φωνήεντα, ἰδίως δὲ τὴν εἰ, αὐ, ω, οἰ, η καὶ α.

§ 13. Α'. Ἀνάλυσις διφθόγγων.

Α'. Τὸ εἰ ἀναλύεται εἰς εε εἰς τὸ ῥέεθρον πρὸ. § 11, Ε'.

Β'. Τὸ ου 1) εἰς εο· νεομηνία· 2) εἰς οε· εἰς τὰ ἐκ τῆς πρὸ σύνθετα· προέβαινε, καὶ εἰς τὰ ἐκ τοῦ ἔτος καὶ ἔργον· τριακονταετίδας σπονδὰς (ὁ Ἀριστλ. τριακοντούτιδας), ἀγαθοεργίη).

Γ'. Εἰς οο· νόος, πλόος.

§ 14. Β'. Μεταβολὴ διφθόγγων.

Α'. Τὸ εἰ μεταβάλλεται εἰς ε· α') εἰς τὰ θηλυκὰ τῶν εἰς υς ἐπιθέτων· θήλυς, θήλεα, θήλυ· ἰθέα, ταχέα. β'.) Εἰς τὰ συγκριτικά· μέζων, κρέσσων· γ'.) εἰς τινὰς χρόνους τοῦ δείκνυμι· δέξω, ἐδέξα, δέξαι, ἐδέχθην κτλ. καὶ εἰς τὰ ἔργα καὶ ἔωθα· δ') εἰς τὰ ἐπόμενα προπαροξύτονα ἐπίθετα εἰς εἰος, εἰα, εἰον· αἰγος, ἐπιτήδειος, ὑπώρεος, ὑπωρή, τέλεος, βόεος, ὤμοβόεος, χήνεος.

Β'. Τὸ αὐ εἰς ω· θῶμα, θωμάζω, ἀποθωμάζω, θωμαστός, θωμάσιος, τραῦμα, τραυματίζω ἀντὶ θαῦμα κτλ.¹

Γ'. Τὸ ου τρέπεται εἰς ω· ὦν, τοιγαρῶν, οὔκων, γῶν ἀντὶ οὔν.

§ 15. Γ'. Διαίρεσις, (11, Β', Α'—Ε'.)

Β. Ἐφελκυστικὸν ν καὶ ς.

§ 16. Ἡ χρῆσις τοῦ εὐφωνικοῦ ἢ ἐφελκυστικοῦ ν παραμελεῖται παρ' Ἡροδότῳ· ἐπεχείρησε ὁ, νησιώτησι ἐλθεῖν, οἰκημένοισι Ἴωσι, βασιληῖοισι ὑπό, εἶδε ἄπασι. Τὸ

1) Οἱ παλαιότεροι ἔτρεπον εἰς ωυ τὴν αὐ· θῶμα, θωμάζω, ἐμειωτοῦ, σεωυτοῦ, ἰωυτοῦ, ὦυτός, τῶυτό, ἀλλὰ Γρηγ. ὁ Κορίνθ. σελ. 654 λέγει· «Τῷ ω μέγα ἀντὶ τῆς αὐ διφθόγγου ἐκφέρει· οἷος καῦμα, κῶμα, θαῦμα θῶμα».

δὲ ε παραλείπεται εἰς τὰ ἄχρη, μέχρη, οὔτω, οὐχὶ δὲ εἰς τὰ ἀτρέμας, τετρανίς, πολλάνις κ. ἄλ.

4. Παθολογία συμφώνων.

§ 17. Ἐναλλαγή συμφώνων. Ἡ ἰωνικὴ διάλεκτος διακρίνεται τῆς ἀττικῆς κατὰ τὴν χρῆσιν τῶν συμφώνων· ἔχει δὲ

Α') κ ἀντὶ π εἰς πάσας τὰς ἀντωνυμίας καὶ τὰ ἐκ τῆς βίξης πο παραγόμενα ἐπιρρήματα· κοῖος = ποῖος, ὀκοῖος, κόσος, ὀκόσος, κότερος, ὀκότερος, κοῖ, κῆ, κοῦ, κῶς, εἰκως, ὀκως, κότε, ὀκου, κόθεν, ὀκόθεν, οὔκοιτε, οὔκω, οὔδέκοτε, πλὴν τοῦ ὀποδαπός.

Β') κ ἀντὶ χ, καὶ τ ἀντὶ θ § 19 Γ'.

Γ') σ ἀντὶ τ σύρβη ἀντὶ τύρβη ἀλλὰ τὰ σσ οὐδέποτε ἐναλλάσσει εἰς τι· ἀλλὰ γλῶσσα, θάλασσα, ἐλάσσαν.

Δ') γλ ἀντὶ βλ, γλήχων ἀντὶ βλήχων, (κοιν. γλέπω = βλέπω).

Ε') πλ ἀντὶ πν· πλεύμων ἀντὶ πνεύμων (κοινῶς πλεμόνι).

Σ') ξ ἀντὶ σσ· διξός, τριξός ἀντὶ δισός, τρισός (tertius)· ἀλλ' οὐχὶ ξὺν ἀντὶ σύν.

Ζ') ξ ἀντὶ δ'· ξορκάδες δ' 192 (ἀττ. δορκάς, κοινῶς ξορκάδι).

Η') ξ ἀντὶ κ' ξυνός (ἐνίοτε κοινός).

§ 18. Ἀφομοίωσις. Ἡ ἰωνικὴ ἀφομοιοῖ.

Α') τὸ κϕ εἰς κκ' ἰκκος (ἰκϕος) = ἵππος.

Β') τὸ θj εἰς σσ· βυσσός = βύθjος = βυθός.

Γ') τὸ δ φυλάττει πρὸ τοῦ μ εἰς τὰ ἴδμεν, ὀδμή.

Δ') τὸ θμ εἰς λέξεις, εἰς ἀς φυλάττει αὐτὸ ἢ κοινήν διάλεκτον, ἢ ἰωνικὴ μεταβάλλει εἰς σμ· ῥυσμός = ῥυθμός, ὀτινὲς προτιμῶσι.

5. Πνεύματα καὶ τὰ δασέα θ, φ, χ.

§ 19. Εἰς τὴν ἰωνικὴν διάλεκτον τὸ δασὺ πνεῦμα ἦτο ἀσθενέστερον ἢ εἰς τὸν Ὅμηρον καὶ τοὺς ἀττικούς· ὅθεν

Α') Τὸ φιλὸν πνεῦμα ἔθει αἰολικῶ ἀντὶ τοῦ δασέος· οὖρος = ὄρος, οὐρίζων = ὄρίζων.

Β') Ἦτο πολὺ ἀσθενῆς ἢ μεταβολὴ φιλοῦ συμφώνου, εἴτε κατὰ σύνθεσιν εἴτε κατ' ἔκθλιψιν, πρὸ δασέος φωνήεντος, εἰς τὰς προθέσεις, ἀντὶ, ἀπὸ, ἐπὶ, κατὰ, μετὰ, ὑπὸ οὕτω καὶ εἰς τὸ κ τοῦ οὐκ! ἐπήμερος, ἀπικνέεσθαι, ὑπιστάσαι, ἐπορᾶν, κατώρα, κατάπερ, ὑπαρπάσας, οὐκ οὕτως, οὐκ ὁμοίως, οὐκ ὡς, οὐκ οἶός τε, ἀπ' οὐ, ἀπ' ἧς, ἐπ' οὐ, ἐπεξῆς, ἀπελόμενοι, ἐπ' ὄσον, μετ' ἡμέραν, κατύπερθε, οὕτω καὶ αὐτημερόν, κατὰ (=καθ' ἃ) πλήν τῶν τὰ ἐπὶ θάτερα, καθῶς, ἀφήσειν, ἐφορος ¹.

Γ') Ἀντὶ τῶν δασέων θ, φ, χ, μεταχειρίζεται τὰ ἀντίστοιχα φιλά εἰς τὰ 3 ταῦτα δέκεσθαι (καὶ ἐν τοῖς συνθέτοις ἐκδεκόμενος, ἐνδεκομαι, ὑπεδέκετο), αὐτίς, οὐκί.

Δ') Ἀνταλλάσσονται τὰ φιλά καὶ δασέα εἰς τὰ ἐνταῦθα, ἐντεῦθεν, χιτών, παρ' Ἡροδ. ἐνθαῦτα, ἐνθεῦτεν, κιθών², ἀλλὰ βάτραχος.

1) Ἴωνες τὰ φιλά ἀντὶ δασέων ἀσπάζονται, ἀπικνέμενοι λέγοντες, καὶ ἀπικνόντο καὶ ἀπηλιώτης, ἀντ' ἄδον οὐ μὴν δὲ ἐν ταῖς συνθέσεσι μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐν ταῖς συναλοισφαῖς Ἡρόδ. γ' 58 οὐκ ριόι τε ἦσαν Κορ.

2) Τρέπουσι δὲ καὶ τὰ δασέα εἰς φιλά καὶ τὰ φιλά εἰς δασέα, οἷον χιτών κιθών, ἀκάνθιον ἀχάντιον, βάτραχος βάθραχος καὶ τὰ ὅμοια. Γρηγ. Κορ. Μετατιθέασιν οἱ Ἴωνες τὰ δασέα εἰς φιλά. Ἄπολ. Συντ.

ΤΥΠΙΚΟΝ

Α'. ΚΛΙΣΙΣ ΟΝΟΜΑΤΩΝ

Πρώτη κλίσις.

§ 20. Ἀντὶ τοῦ ληκτικοῦ ἄ εὐρίσκειται κατὰ πάσας τὰς πτώσεις τοῦ ἐνικοῦ η (§ 34), ἐξαιρεῖται τὸ θεὰ καὶ τινα ἄλλα κύρια ὀνόματα· σοφίη, ἡς, η, ην. Ἀντὶ δὲ τοῦ ἄ μόνον ἐν τῇ γεν. καὶ δοτικῇ ἀλήθεια, ἡς, η, αν (ἀλλὰ τινὲς ἀληθείη, ην).

§ 21. Ἡ ἐνικὴ γεν. τῶν ἀρσενικῶν εἰς ας καὶ ἡς λήγει εἰς εω (ἐκ τοῦ ἀρχαίου καὶ ποιητικοῦ τύπου εἰς ἄο ἡος) Ὄμ. καὶ προπαροξύνεται· νεηνίεω, Μιλτιάδεω, κτλ. Τῶν εἰς εης ἡ γεν. οὐχὶ εἰς -έεω, ἀλλ' ἀποβάλλουσα τὸ ἕτερον ε παροξύνεται· Κυνέω, Αἰσχρέω (ἀλλὰ καὶ Κυνέου ε' 101, Αἰσχρέου ἡ. 11), βορέω.

Ἡ δὲ αἰτ. τοῦ ἐνικ. τῶν κυρίων ὀνομάτων εἰς ἡς λήγει εἰς ην, καὶ εἰς εα· Ξέροξην Ξέροξea καὶ ἀινάναea, δεσπότea.

§ 22. Ἡ γεν. πληθ. λήγει εἰς ἔων (ἐκ τοῦ ἄων) εἰς τὰ ἐπίθετα, ἀριθμητικά, ἀντωνυμίας καὶ μετοχὰς· λοιπέων (δηλ.) πασέων, αὐτέων, (αὐτή), πολιτέων¹, δικηοσίων, ὑψηλέων, ἐουσεών· τὰ βαρύτονα ἀντὶ -έων εἰς ἔων· θηλέων, χρυσεών, μνέων (ὄν. μναῖαι) ἀλλὰ γενεέων (γενικῇ) οὐχὶ γενέων (γεν. ἐκ τοῦ γένος).

Ἐξαιροῦνται τὰ ἐπίθετα, ἀντωνυμίαι καὶ μετοχαὶ εἰς ος, η, ον, βαρύτονα, ὧν ἡ γεν. πληθ. τοῦ θηλ. ὡς καὶ ἐν τῇ

1) Τινὲς ἐξαιροῦσι καὶ δὲν σχηματίζουσιν εἰς εων, ἀλλ' εἰς ων τὴν γεν. πληθ. τῶν ἐπιθέτων, μετοχῶν, ἀντωνυμιῶν εἰς ος, η, ον βαρυνουμένων· ἄλλοι μόνον καὶ ἐν τούτοις δέχονται τὴν κατάληξιν εων καὶ διορθοῦσι τὰ χωρία, ἐν οἷς ἀπαντᾷ ὧν τοιούτων γινωμένων ζ' 46, 1, τῶν ὀδῶν τούτων β' 7, τροπέων, θερινέων β' 19, συγκαθημένων γυναικῶν γ' 68, τῶν οἰκεσμένων χωρέων γ' 107.

δοτικῇ ὁμοτονεῖ· οὕτω ἐκ τοῦ ἄλλος, φίλος, ἀλισκόμενος, ἐκείνος, οὗτος,—ἄλλων, φίλων, ἀλισκομένων, τούτων.

§ 23. Ἡ δοτ. πληθ. λήγει εἰς ἡσι (ἡσι)· κλισίῃσι, αὐτῆσι, τιμῆσι.

§ 24. Τὰ παρ' Ἀττικοῖς συνηρημένα εἰς ἠ οὐσιαστ. καὶ ἐπίθετα παρ' Ἡροδότῳ ἀπαντῶσιν ἀσυναίρετα· μνέαν, ἔων, -έαις· συκῆν, χρυσῆν, χαλκῆαι, κτλ.

Ἡ γεν. πληθ. τοῦ γῆ παρ' Ἡροδ. δ'. 198 εἶναι γέων, ὄν. γέαι· τοῦ Ἐρμῆς ἢ γεν. Ἐρμέω, αἰτ. Ἐρμῆν.

Δευτέρα κλίσις.

§ 25. Ἡ β' κλίσις εἶναι κατὰ πάντα ὅμοια τῇ τῆς ἀττικῆς διαλέκτου πληθ. τῆς δοτ. πληθ. ληγούσης ἀείποτε εἰς οἰσι (οἴσι) ἀντὶ τῆς ἀττικῆς οἰς· ἀνθρώποισι, θεοῖσι, καλοῖσι, τούτοισι.

Σημ. Παρ' Ἡροδότῳ, ὁ υἱός, υἱόν, υἱοῖσι, ἀλλ υἱέας δ' 84.

§ 26. Τὰ παρ' ἀττικοῖς συνηρημένα εἰς εος, εου, ουου δὲν συναιροῦνται· ἀδελφιδέος, κανέω, ὀστέου, ὀστέα, πλόου, ἀπλόου, εὔνοος.

§ 27. Τὰ τῆς β' ἀττικῆς λεγομένης κλίσεως εἰς ὡς παρ' Ἡροδότῳ εἶναι ὀλίγιστα τὰ· λεώς, δίμνεως καὶ τὰ κύρια Μενέλεως, Ἀρκεσίλεως, Πρωτεσίλεως, Χαρίλεως, Μίνως,

Ἀντὶ τῶν κάλωσ, λαγώς, νεώς εὔρηται πάντοτε κάλος, λαγός, νηός καὶ ἀντὶ τῶν ἐπιθέτων τῆς β'. ἀττικῆς κλις. ἴλεως, ἀξιόχρεως, ὑπόγρας, πλέως, εὔρηται οἱ Ἴωνικοὶ ἀξιόχρεος, ἴλεος, πλέος, καὶ ἐν τοῖς συνθέτοις (ἀνά, ἐπὶ, ἔμ)/πλεος. Τὰ δὲ ἐκ τοῦ γῆ ἐπίθετα εἰς—γαιος ἀντὶ γεως· βαθύγαιος, ἐπὶ (ὑπό)/γαιος, (εως) μελάγγαιος, μεσόγαιος (-γεως). Τὸ λαός παρ' Ἡρ. ληός, ἀττ. λεώς, δοτ. λαῶ, αἰτ. λαόν, ληόν·—τὸ δὲ ναός νηός.

Τρίτη κλίσις.

§ 28. Ἡ γ'. κλίσις διαφέρει τῆς ἀττικῆς μόνον κατὰ τὰ συνηρημένα, τὰ ὅποια πάντοτε εἰς τὴν ἐνικήν δοτ. ἔχουσι τὸ ι ἀναλελυμένον, ἐκ τοῦ θεματικοῦ φωνήεντος.

§ 29. Περί τοῦ σχηματισμοῦ τῶν διαφόρων ὀνομάτων τῆς γ'. κλίσεως γίνεται λόγος κατ' ἰδίαν.

§ 30. α. Τὰ εἰς εὐς καὶ αὐς σχηματίζονται οὕτως.

Ἑνκ. βασιλευς, έος, έί, έα, εὔ. Πλ. βασιλέες, -έων, -εὔσι, -έας. νηϋς = ναῦς, νεός, -νεῦ, νηῖ, νέα. Πλ. νέες, -έων, νηυσί, νέας¹

§ 31. β. Τὸ πόλις σχηματίζεται οὕτω

ἑνκ. πόλις, ιος, -ι, υ, -ι. Πλ. πόλιες, ἰων, -ισι, -ιας (ις).

Οὕτω καὶ τὰ ὕβρις, φύσις, κρίσις, πίστις, παιδεύσις, κατάστασις κτλ. καὶ τὰ κύρια Σμέρδις, Μοῖρις, Δάτις, Μέμφις, Τόμηρις, Σάϊς, Ἄπις, Ἀμασις, καὶ τὰ πλεῖστα τῶν εἰς ις, (ἀττ. γεν. ιδος) Πάρις, Ἴσις, (Θέτις, Θετίος, Θετι, Θετιν), καὶ τὰ τῶν πόλεων εἰς ις: Σάρδιες, Σαρδίων κτλ. Ἄλλὰ Ἄρτεμις Ἀρτέμιδος, ἔρις ἔριδος ἔριν, χάρις χάριτος χάριν.

Τὸ ὄϊς δὲν συναιρεῖ τὸ οὔ ὄϊς, ὄϊος, κτλ. δοτ. πληθ. δῖεσσι οἶσει ἢ ὄεσι καὶ αἰτ. ὄϊς (ἀντὶ δῖας).

Τὸ θρονις, θος, -θας καὶ -νιν' πληθ. θρονιδες, -θων, -σι, -θας.

§ 32. γ. Τὰ ἔχοντα χαρακτῆρα τ ἢ σ συγχόπτοντα τὸν χαρακτῆρα τοῦτον δὲν συναιροῦνται.

Ἑνκ. κέρας, εος, ει, ας. Πλ. κέρεα, κερέων (ἀλλὰ κρεῶν).

» γένος, εος ἀλλὰ δέους ι, 85) -εῦ. Πλ. γένεα, γενέων κτλ.

Οὕτω καὶ τὰ τέρας (ἀλλὰ τέρατα παρὰ τὸ τέρεα) γέρας, μόνον τὸ γῆρας, γήραος, γήραι.

Παρ' Ἡροδότῳ τὸ γέλως μόνον κατὰ τὴν γ'. κλίσειν.

Τὸ τρίηρης οὕτω γεν. -εος, δοτ. -εῖ, αἰτ. -εα, κτλ. -ης' πληθ. εες, εων, -εσι, εας. Οὕτω καὶ τὰ Ἀστυάγης, ἀληθῆς, ές.

Οὕτω καὶ τὰ ἐκ τοῦ κλης (κλέος) παρ' Ἡροδότῳ καὶ τὰ εἰς υς, υ, γεν. εος, δοτ. εἰ καὶ ει καὶ υ' ἄστεος ἄστεϊ.

§ 33. Τὰ οὐσιαστικά εἰς υς' πῆχυς υος ἔχουσιν αἰτ. πληθ. υας καὶ ὕς' ἰχθύας, ἰχθῦς, καὶ υς εος ὡς τὰ ἐπιθετα' πῆχυς, πῆχεος, πῆχεε, πῆχυν' πλ. πῆχεες, πηχέων, πῆχεσι, πῆχεας.

§ 34. ε. Τὰ εἰς ὦ καὶ ὦς οὐσιαστικά κλίνονται ὡς ἐν τῇ

1) Γρηγ. Κορ. σελ. 400 τὰς νῆας νέας λέγουσι (Ἴωνες) συστέλλοντες τὸ η εἰς ε.

ἀττικῆ· μόνον τὰ εἰς ω θηλ. κύρια ὀνόματα ἔχουσι τὴν αἰτ. εἰς οὖν· *Λητῶ Λητοῦν, Ἰῶ Ἰοῦν, Σαπφῶ Σαπφοῦν, αἰδῶ αἰδοῦν*· καὶ τὸ ἐν ζ'. 69 εἰκῶ διορθοῦσιν εἰς εἰκοῦν.

Ἀνώμαλα ὀνόματα.

§ 35. Ἐτερόκλιτα. Τὰ οὐσιαστικά τῆς ἀ. κλ. μάλιστα τὰ κύρια εἰς ης σχηματίζουσι τὴν αἰτ. τοῦ ἐνικοῦ καὶ κατὰ τὴν γ', κλ. εἰς εα.

ἀ) Τὰ προσηγορικά δεσπότης, κυβερνήτης, ἀκινάκης· δεσπότηα, ἀ, 11,91, ἀλλὰ δεσπότην ἀ 212, γ' 134, κυβερνήτεια ἀ 118, ἀκινάκεια γ' 118, ἀλλὰ ἀκινάκην ἢ 54, (γεν. ἀκινάκεος δ' 22) ¹.

β) Τὰ κύρια· *Λεωνίδης Λεωνίδα, ἀλλ' ἐνίοτε Λεωνίδην, Εὐαλκίδης, -δεα, Λεωνυχίδης, -δεα, καὶ ἄλλ. Ἀρισταγόρας, -γόρεια, ἀλλ' Ἀρισταγόρην* ἐ 35, *Λυσαγόρας, -γόρεια* ς' 133.

§ 36. Κατὰ μεταπλασμόν. Ὁ φύλαξ παρ' Ἡρόδ. μόνον φύλακος, φυλάκου, ον. Πλ. ων, ους· ἀλλὰ καὶ τὸν φύλακα, τοὺς φύλακας.

Σημ. Σημειωτέα τὰ τὸ δένδρον, Ἡρ ς' 76 τὸ δένδρος, τὸ δένδρον δ' 22, τὰ δένδρεα ἀ 17, τῶν δενδρέων ἀ 202, τὸ κρίνον, -ου β' 42 τὰ κρίνεα.

Β'. ΕΠΙΘΕΤΑ.

§ 37. Τὰ ἐπίθετα σχηματίζονται κατὰ τὰ ἀνάλογα οὐσιαστικά.

ἀ) Τὰ τῆς ἀ. κλίσ. ἔχουσι τὴν γεν. πληθ. εἰς ἕαν, τὴν δοτ. εἰς ησι/ν)· *πασέων, πολλέων, ὑψηλέων, ὀκοσέων, ἡμερέων· καλῆσι, πάσῃσι, γεραιτέρῃσι.*

β) Τὰ εἰς ης συνηρημένα κατὰ τὸ τριήρης § 32.

γ) Τὰ εἰς υς ἔχουσι τὸ θηλ. εἰς εα ἢ εη· *θηλέα, βαθέα, ἔης, -έη, -έην* (§ 14, Α')· οὕτω καὶ *βραχέα, ταχέα, τραχέα, δξέα.*

δ) Ἐπίθετά τινα εἰς εἰος ἀπαντῶσι παρ' Ἡροδότῳ εἰς

1) Ὁ τύπος τῆς αἰτ. πλ. εἰς εας δεσποτέας ἢ δεσπότηας ἀμφιβάλλεται.

εος πλὴν τέλεος, ἀπαντῶσι καὶ παρ' Ἄττ. καὶ τὰ αἰγέος, βόεος, ὠμοβόεος, οἰεος, ἐπέεος, ἐπιτήδεος, ἀνεπιτήδεος (μετὰ τοῦ ἐπιρ. ἐπιτηδέως). Ἡράκλεος, Ἡρακλέων στηλῶν, Ἡρακλέας στηλας.

ἐ) Ἐντὶ τοῦ πολὺς εἶναι ἐν χρήσει τὸ πολλὸς, πολλόν· καὶ ἐντὶ τοῦ σῶς τὸ σόος, αἰτ. σόν 6'. 181 (ἄλλοι σῶον), σοοί 96 (ἄλ. σῶοι), σόαι (ἄλ. σῶαι) 4 66, σόα 8'. 124 (ἄλ. σῶα).

Παραθετικά.

§ 38. Τὰ ἐπίθετα εἰς -έος καὶ ἤλος ἔχουσιν εἰς τὰ συγκρ. -ότερος, ὑπερθ. -ότατος, ὡς ἐν τῇ ἄττικῇ τὰ εἰς εἰος ἀνδρηλότερος, οἰκη-ότατος, ἐπιτηδε-ότερος, ἐπιτηδε-ότατος καὶ ἰσώτερος (ἄττ. ἰσώτερος). Σημειωτέα παρ' Ἡροδότῳ τὰ ἄμορφέστερος, σπουδαιέστερος -έστατος, (ἀλλὰ σπουδαιότατος 6' 86), εὐνοέστατος, ὑβριστιότερος, ὑγιηρέστατος 6'. 77, ἀλλὰ ὑγιηρότατος 8'. 187, μεσαίτατος, δουλότερος. Καὶ τὰ κρέσσων, μέζων, ἔσσων¹, πλεῦν=πλέον, πλεῦνος, πλεῦνα, πλεῦνες (πλέους, 6'. 8), πλεύνων, πλεῦνας. ῥήτιον ἐκ τοῦ ῥηθιδιος, ἀγχοῦ ἀγχότερος.

Ἀριθμητικά.

§ 39. Ἀριθμητικὰ διαφέροντα τῆς ἄττικῆς διαλέκτου εἶναι τὰ τέσσερες, τέσσερα, δυνάδεκα ἢ δύο καὶ δέκα, τριήκοντα τριηκοστός, τριηκός· τεσσαράκοντα (οὐχὶ τεσσαρήκοντα)· ὀγδώκοντα· διηκόσιοι, τριηκόσιοι, πεντηκόσιοι, εἰνακόσιοι, εἰνατος εἰνάκις· διπλήσιος κτλ. δεξίος, διξοί, διξαι = δισσός, τριξός = τρισσός, διφάσιος, τριφάσιος, διπλόη.

δύο, γεν. δύο, δυῶν, δοτ. δύο, δυοῖσι, αἰτ. δύο.

οὐδέις, μηδεῖς εἰς τὰ πληθ. οὐδαμοί, μηδαμοί, ἐπιρ. οὐδαμά.

Γ'. ΑΝΤΩΝΥΜΙΑΙ.

§ 40. Α'. Προσωπικαί. Δί προσωπικαί ἀπαντῶσιν οὕτω.

Ἐνικὸς

ἐγώ, ἐγωγε,	σύ, σύγε	—
ἐμέο, ἐμεῖ, μευ	σέο, σεῦ, σευ	ἐσ, εὔ, εὔ
ἐμοί, μοι	σοί, τοι	οἷ, οἶ (=αὐτῷ, ἐγκλιτ.)
ἐμέ, με	σέ	ἔ, μιν

Πληθυντικὸς

ἡμεῖς	ὕμεῖς	σφεῖς
ἡμέων	ὕμέων	σφέων
ἡμῖν	ὕμῖν	σφίσι, σφι
ἡμέας	ὕμέας	σφέας, σφέ, οὐδ. σφέα.

Σημ. Ἡ αἰτ. μιν=αὐτόν, αὐτήν, καὶ ἑαυτόν, ἑαυτήν. Ἡ δοτ. σφίσι=ἑαυτοῖς, ἑαυταῖς, σφι (ἐγκλιτικῶς)=αὐτοῖς, αὐταῖς.

Τὸ δὲ σφε αἰτ. τοῦ ἐνικοῦ ἐπὶ παντὸς γένους καὶ ἀριθμοῦ=αὐτόν, ἡν, ὅ, καὶ αὐτούς, ἄς, ἄ, καὶ οὐδ. πληθ. σφέα=αὐτά.

§ 41. Β'. Σύνθετοι. Παρ' Ἡροδότῳ ἀπαντῶσιν οὕτως.

ἄρσ. καὶ οὐδ. ἐμεωυτοῦ, σεωυτοῦ, ἑωυτοῦ.

ἐμεωυτῷ, σεωυτῷ, ἑωυτῷ κτλ.

πλθ. σφέων αὐτῶν, σφέας αὐτούς.

Διαλελυμέναι μόνον εἶναι γ' 142 αὐτῷ τ' ἐμοί=ἐμεωυτῷ, ε' 91 αὐτοῖσιν ἡμῖν=ἡμῖν αὐτοῖς, ἄ. 24 αὐτόν μιν=ἑαυτόν, ε' 100 αὐτήν μιν=ἑαυτήν.

§ 42. Γ'. Δεικτικὴ καὶ ἀνός. Ἡ οὗτος καὶ αὐτός διαφέρουσι τῶν ἀττικῶν τύπων ἐν τῇ δοτικῇ πληθ. τούτοισι, αὐτοῖσι, αὐτῆσι καὶ ἐν τῇ γεν. πληθ. αὐτέων=αὐτῶν.

§ 43. Δ'. Αναφορικαί. Ἡ ὄς καὶ ὅσπερ ἐν μὲν τῇ ὀνομ. παρ' Ἡροδότῳ εἶναι Ἐνκ. ὄ, ἦ, τὸ—ὄσπερ, ἦπερ, τόπερ.

Πλ. οἷ, αἷ, τὰ—οἷπερ, αἷπερ, τάπερ.

Ἐν δὲ ταῖς πλαγαῖς πτώσει πάντοτε μετὰ τι=ῶ, τὰ=ἄ, τοῖς=οἷς' ἀλλὰ περὶ τούτου σημειωτέα τοῦπερ, τῷπερ, τάπερ.

α) Ὅταν συντάσσωνται μετὰ προθέσεων πασχουσῶν ἔκθλιψιν, τίθενται μόνον αἱ ἀπὸ φωνήεντος ἀρχόμεναι, ἀντ' ὧν,

ἀπ' οὗ, ἀπ' ἦς, ἀπ' ὧν, δι' οὗ, ἐπ' ἦς, κατ' ἦν, κατ' ἃ
(καὶ κατὰ, κατ' ἄπερ), μετ' ἦς, παρ' ὧν, ὑπ' ὧν κτλ.

β') Ὅταν συντάσσονται μετὰ προθέσεων μὴ πασχουσῶν
ἐκθλιψιν εὐρηναται μετὰ τοῦ τ' σὺν τοῖσι, πρὸς τοὺς, πρὸς
τὰ (ἀλλὰ δ' 200 πρὸς ἄ), ἐν τῷ, ἐν τῇ, ἐν τοῖσι, ἐν τῆσι
(ἀλλ' ἐν ἡ' 16, 49 ς' 97), ἐς τὸν, τὴν, τὸ, τοὺς, τὰ
(ἀλλ' ἐς οὗς ἄ 95, ἐς δ' 91) ἐκ τοῦ, τῆς, τῶν.

Ἐξαιροῦνται αἱ ἐν, ἐξ, ἐς, ὅταν τίθενται μετὰ τῶν οὐδέτ.
εἰς δῆλωσιν ὠρισμένου χρόνου·

ἐν ᾧ=ἐν ᾧ χρόνῳ,

ἐς δ'=μέχρι τούτου τοῦ χρόνου,

μέχρι οὗ καὶ ἄχρι οὗ

ἐξ οὗ=ἐξ οὗ χρόνου.

Σημ. Ἡ πρὸ καὶ ὑπὲρ δὲν συντάσσονται παρ' Ἡροδότῳ μετὰ
τῆς ἀπλῆς ἀναφορικῆς· ἡ δὲ περὶ πάντοτε κατ' ἀναστροφὴν α'
135 αὕτη, τῆς περὶ λέγεται, ὅδε ὁ λόγος. Ἐπίστε καὶ ἄλλης λέ-
ξεως παρεμπιπτούσης· δ' 16 τῶν ἡμεῖς περὶ λόγους ἀναφερομένους
ἀκούομεν· ὁμοίως καὶ τὸ περὶ β' 29, τὴν περὶ νομάδες Αἰθίοπες
νέμονται. Ἡ δὲ ἀμφὶ καὶ ἀνά δὲν ἀπαντῶσι μετὰ τῶν ἀναφορικῶν
ἀντωνυμιῶν.

γ') Ἡ δὲ ὅστις ὅ τι οὕτω ἀντὶ τοῦ ἀττικῆς τύπου ὄτου,
ὄτω, ὄτεισι κανονικῶς παρ' Ἡροδ. ἀπαντῶσιν οἱ ἐπικεῖ-
ῶν, ὄτεω, ὄτεω, ὄτεοισι, ὄτέησι ἀντὶ ἄτινα ἄσσα·

§ 44. Ἐρωτηματικὴ κλίνεται οὕτω Ὀν. τίς, τί, γεν. τέο,
τεῦ δοτ. τέω (καὶ τίνη), πλ. γεν. τέων. δοτ. τέοισι(ν)
τέοις, ὄν. αἰτ. καὶ κλ. τοῦ οὐδ. ἄσσα. Αἱ ἄλλαι πτώσεις
ὡς ἐν τῇ ἀττικῇ.

§ 45. ΣΤ'. Ἀόριστος. Ἡ ἀόριστος τίς τι κλίνεται ὡς
ἡ ἐρωτηματικὴ, ἀλλὰ πάντοτε ἐγκλιτικῶς, ἄνευ τόνου.

Δ'. ΡΗΜΑ.

1. Αὐξήσις.

§ 46. Ἡ συλλαβικὴ αὐξήσις οὐδέποτε παραλείπεται
παρ' Ἡροδότῳ, πλὴν μόνον τοῦ ὑπερσ. (ὡς παρ' ἀττικῆς),
βεβρωᾷ, δεδούλωντο, τετελετήκει, δέδοκτο, κατακέκριτο.

Τὰ σύνθετα μετὰ τῆς πρὸ εὐρηνται πάντοτε ἀναλελυμένα οὐχὶ εἰς οὐ προέβαλε (§ 11, Γ', σημ.)

§ 47. Ἡ χρονικὴ αὐξησης ὑπόκειται εἰς μεγίστην ἀστασίαν σημειωτέα διὰ τὴν παράλειψιν ταύτης.

ά.) Πέντε ῥήματα ἴδια τῆς ἰωνικῆς διαλέκτου τὰ ἀγινέω (καὶ τὰ σύνθ.), ἀμείβομαι, ἀναισιμῶω, ἀρρωδέω (ἀντι-ὀρρωδέω) (καὶ τὰ σύνθ.), ἀρτέομαι, ἐσσόω, ὀρτάω. Ὁμοίως καὶ τὰ οὐνομάζω, οὐρίζω, (=ὀρίζω), ἔργω (=εἶργω).

β.) Τὰ παρὰ ποιηταῖς ἴδια ἀεθλέω, ἀλκυιτάω, ἐλινύω καὶ οἱ τύποι ἄνωγε, ἔρδον, ἔρξαν.

γ.) Ἡ χρονικὴ αὐξησης παραλείπεται ἐν τῷ ἰωνικῷ τύπῳ τοῦ παθητικοῦ παρακειμ. καὶ ὑπερσ. εἰς αται καὶ ατο^ο ὀρμέεται, ὀρμέατο^ο, ἀγωνίδαται θ. 26, ἀρτέαται ά. 125.

δ.) Τὰ ἀπὸ τῶν διφθόγγων αι, αυ, ει, ευ, οι, ἀρχόμενα αἰνέω, αἰρέω, αἰτέω, αὐαίνω, αὐδάω, αὔξω, εἶδον, εἶρω-τέω, εἶρύω, εὔδα, εὐρίσκω, εὔχομαι, οἰκέω, οἰκτείρω, ἀνοίγω, οἴχομαι κτλ.

ε.) Ὁμοίως τὰ ῥήματα ἐάω, ἐργάζομαι, ἔωθα δὲν αὐξή-νουςι δι' εἰ.

Δὲν παραλείπεται ἡ αὐξησης εἰς τὰ ἦσαν, εἶδον, εἶχον, ἦλθον, ἦλασα (ἐλαύνω).

§ 48. Ἡ συλλαβικὴ καὶ χρονικὴ αὐξησης παραλείπεται ἐν τοῖς θαμιστικοῖς τύποις τοῦ παρατ. καὶ ἀορ. ἄγρεσκον, ποιέεσκον, ἔχεσκον, πέμπεσκε, λάβεσκε, ὀδυρέσκετο, ἀναβροῆκει, καταλέλειπτο (Πρβ. Ὁμηρ. Διάλ. § 80).

2. Συζυγία τῶν βαρυτόνων.

§ 49. Ἡ συζυγία τῶν βαρυτόνων διαφέρει παρ' Ἡροδό-τῳ τῆς παρ' ἄττικοῖς κατὰ ταῦτα.

§ 50. Α'. Ἐνεργητικὴ φωνή.

ά. Ἀπαντῶσι θαμιστικοὶ παρατατικοὶ καὶ ἀόριστοι λά-

1) Ἐνίοτε καὶ μετ' αὐξήσεως ἐξεῖργον ε. 33, κατεῖρξαν ε. 63.

2) Τοῦτου εὐρηνται ἐν τοῖς χειρογράφοις πολλὰ παραδείγμ. καὶ διὰ τοῦ ω.

βεσκον, κλαίεσκε, πωλέσκετο, καλέσκετο και συχνότατα έσκον, έσκε.

β'.) 'Ο ύπερσυντέλικος έχει κατάληξιν' εα, εας, εε, έατε και γ'. πληθ. εσαν' εώθεα, εώθεας, εώθεε-εώθεσαν' έργεγόνεα (παρά τοίς αρχαίοις άττικοίς η), έπεπόμφεε, συνηδέατε, έληλύθεε, εόργεε.

γ'. 'Ο β'. μέλλων σχηματίζεται άνευ συναίρεσεως' έρέω, σημανέω, κερδανέεις, άποβαλέει, ύπομνεούσι Ούτω και ό μέσ. άγγελέονται, άποθανέεται, άποκρινέεσθαι.

§ 51. Β'. Παθητική φωνή.

ά.) Το β' ένικόν πρόσ. τής μέσης φωνής μένει άσυναίρετον εαι, αο, εο' φαίνεαι, λύσεαι, έγένεο, ένετέλλεο, εδέξασ έκτήσασ' προστακ. έπεο, μέμνεο και τό εο μάλιστα έν τή προστακτική συναίρεΐται εΐς εν' άνέχευ, πύθειν.

Έν τή ύποτακτική συναίρεΐται τό εαι' βούλη, δέη, πείθη, έλη, πλην τοϋ Ιδηαι δ' 9 και συνέχηαι έ 23.

β'.) αται, ατο άντι νται, ντο έχει

1) Το γ' πληθ. πρόσ. τοϋ παθητικοϋ παρακ. και ύπερσ. τών βαρυτόνων διεφθάραι=διέφθαρνται=διεφθαρμένοι εΐσί, έσκενάδατο=έσκενάδντο=έσκενασμένοι ήσαν, έτετάχατο, τετρίφαται (μόνον άνευ δασυσμοϋ άπίκαται, άπίκατο).

Όμοίως και τών συνηρημένων ρημάτων' ήγέαται, ήρτέαται, οίκέαται, κέαται, ώρμέαται, βεβλέαται κλ.

2) Το γ' πληθ. προσ. τής εύκτικής εΐς οΐατο, αΐατο' άργΐατο, βουλοΐατο, γενοΐατο, φεροΐατο, πειρωΐατο, γευσαΐατο, τισαΐατο, άντι άροιντο κτλ.

3) Το γ' πληθ. πρόσ. τών εΐς μι ρημάτων τιθέαται, έτιθέατο, κέαται (=κείνται), κατέαται (=κάθηνται), κατέατο και Ιστέαται, έπιστέατο, δυνέαται, εκδιδόαται.

Σημ. Το η πρόσ τοϋ αται και ατο σφιστέλλεται εΐς ε τετιμέαται—τετίμηνται, έπετιμέατο—έπετίμηντο

γ'. 'Ο παθητικός άόριστος τής ύποτακτικής πάντων τών

1) Άντι τής προστακτικής έπίστατο ή έπίστω εύρηται εΐς τρία άριστα χειρόγραφα έπίσταο ζ'. 209, και έξεπίσταο ζ'. 39.

ρήμάτων καὶ τῶν βῶ, εἰδῶ, θῶ, θῶμαι καὶ στῶ, τὸ ἐκ-
τῆς συναϊρέσεως ὧ ἀναλύει πάντοτε εἰς εἰς αἰρεθῆ, εὐ-
ρεθῆ, εὐρεθῆωμεν, εὐρεθῆωσι· ἔξαναστῆωμεν, θέωσι, βῆω.

3. Συζυγία τῶν περισπωμένων.

§ 52. Τὰ συνηρημένα ῥήματα παρ' Ἡροδότῳ ἔχουσι τι-
νας μὲν τύπους ἰδίους αὐτῶ, τινὰς δὲ κοινούς πρὸς τὰ βα-
ρύτονα, περὶ ὧν εἶπομεν ἤδη· ἐνταῦθα δὲ μόνον περὶ ἐκεί-
νων λεκτέον.

Α'. Τὰ εἰς αῶ. Πάντα τὰ εἰς αῶ ῥήματα πλὴν τῶν ἰάω,
κλάω, κνάω, σμάω, ψάω, ριάομαι, ἰάομαι, τὸ ἐν τῇ ἀττ.
ω, τὸ ἐκ συναϊρέσεως αῶ, αῶ, αῶσσι προελθόν, μεταβάλλουσιν
εἰς εἰς, εἰς, εἰς παρ' Ἡροδ. πλὴν τοῦ β'. προσ. τῆς προστακτ.
καὶ παρατατ.· ἐνθα δὲ συναϊροῦνται, ἀκολουθοῦσι τοὺς κα-
νόνας τῆς ἀττικῆς διαλέκτου.

Ὅρσ. ἰνεστ. ὄρεω, ὄρεσ, ὄρεσσι ὄρέομαι, ὄρεσθαι, ὄρεσθαι
ὄρέομεν, ὄρεσθε, ὄρεσθεσι ὄρέομεθα, ὄρεσθε, ὄρεσθεσι.
παρτ. ὄρεον, ὄρεσ, ὄρεσσι ὄρέομεν, ὄρεσθαι, ὄρεσθαι
ὄρέομεν, ὄρεσθε, ὄρεσθαι. ὄρέομεθα, ὄρεσθε, ὄρεσθαι.

Ἵποτ. ἰνεστ. ἐν τῷ ἐνικ. ὡς ἐν τῇ ὄριστ. ὄρέομαι κτλ.
ἐν τῷ πληθ. ὄρέωσι. ὄρέομεθα, ὄρέομεθα.

Προστ. ὄρα ὄρα
Ἄπαρ. ὄραν ὄρασθαι
Μιτοχ. ὄρεων, ἔουσα, ἔουσι ὄρέομενος.

§ 53. Τὸ α, ἡγουμένου ε, ι, ρ τρίπεται εἰς ἡ· θεήσασθαι,
περήσω, περήσομαι, πειρήσαι, πειρήσασθαι, αἰτιήσασθαι·
οὕτω καὶ βιηθῆναι, βιήσασθαι.

§ 54. Τὸ εο καὶ εου συναϊρεῖται εἰς εἰς φωνήεντος ἡγου-
μένου ἐν τῷ ἰνεστῶτι πρὸ τοῦ εἰς (τῶν εἰς αῶ)· αἰεῦνται,
βοεῦντες.

Β'. Τὰ εἰς εἰς, ἃ οἱ Ἀττικοὶ συναϊροῦσιν εἰς ὦ, ὃ Ἡρό-
δοτος μεταχειρίζεται ἀσυναϊρέτως, πλὴν τοῦ δεῖ, οὕτινος δὲ
ἰνεστῶς συναϊρεῖται, ὃ δὲ παρτ. μένει ἀσυναϊρετος ἔδεσ.

Ὅρ. καλέω	Ἦπ. καλέω	Εὐκ. καλέοιμι
καλέεις	καλέης	
κλ.	κλ.	κλ.
καλέομαι	καλέωμαι	καλεοίμην
καλέη	καλέη	
καλεῖται	καλέηται	
Πρ. κάλεε	Ἄπ. καλέειν	Μετ. καλέων
	καλέεσθαι	
Παρτ. ἐκάλεον κλ.	ἐκαλεόμην	καλεόμενος

§ 55. Τὸ εο καὶ εου ἢ μένει ἀσυναίρετον ἢ συναίρειται εἰς εϋ, καλέουσι, ποιέουσι, ἐκάλεον, ἐποίηον, ἐκαλεόμην, ἐποίηόμην καὶ καλεῦσι, ποιεῦσι, ἐκάλευν, ἐποίηυν, ἐκαλεύμην, ἐποιεύμην. Οὕτω καὶ τῶν ἑ' μέλλ. κομιεύμεθα, ἐναγωνιεῦμαι, ἀνταγωνιεύμενος, ἐπισιτιεύμενοι.

Καὶ οἱ τύποι τοῦ μέλλ. τῶν ὑγρολήκτων δὲν συναίρουσι τὸ εο ἢ εου ἀγγελοῦνται, ἀπολέουτες, ἀπολεόμενοι, ὑπομένουσι.

§ 56. Ἐν τῷ ἑ' ἐνικ. προσ. τῶν ἀρχικῶν χρόνων τῆς παθ. φωνῆς τὰ ε ε αἰ (ἀντὶ ἐ-εσαι) δὲν συναίρουνται· φιλέει ἀντὶ φιλέσαι=φιλή.

§ 57. Εἰς τὸ ἐννοέω, εἰς δ τοῦ ε τοῦ θέματος προηγείται ο (ἐννοε) συναίρειται τὸ ο μετὰ τοῦ ε εἰς τοὺς χρόνους ἐνθα τὸ ε ἐκτείνεται εἰς η' ἐνώσας=ἐννόησας, ἐννευόκασι=ἐννευόηκασι.

Γ'. Τὰ εἰς οω συναίρουνται κανονικῶς, ἐξαιρουμένων τοῦ εο καὶ οο συναίρουμένων εἰς εϋ καὶ οὐχὶ εἰς ου· δικαιεῦσι=δικαιοῦσι, ἐδικαίευν=ἐδικαίουν, δικαιοῦντος, δικαιοῦν=δικαιοῦν. Οὕτω καὶ ἀξιεῦμεθα=ἀξιούμεθα· ἀνδρευμένω, οἰκηθεῦνται, οἰκηθεύμενος, μισθεῦνται, ἀλλ' ἐμισθεῦντο, ὁμοιεύμενος, ἀλλ' ὁμοιεύμενος¹.

1) Τινὲς παραδέχονται ὅτι φωνήεντο· μὲν ἡγουμένου τὸ εο καὶ οο συναίρειται εἰς εϋ, οὐχὶ δὲ καὶ συμῶντος· ὅθεν τὰ μισθοῦν, δηλοῦν, κχοῦν συναίρουνται κανονικῶς.

4. Συζυγία τῶν εἰς μι.

§ 58. Ἡ συζυγία τῶν εἰς μι εἶναι σχεδὸν ἡ αὐτὴ ὡς καὶ ἐν τῇ ἀττικῇ. Σημειωτέα δὲ ταῦτα·

§ 59. Ἰστημι. Ὀριστ. ἐνεστ. 3 ἐνικ. ἰστᾶ παρὰ τὸ ἴστησι,
3 πλθ. ἰστᾶσι.

παρτ. 2 ἐνικ. ἴστα (κατίστα ς' 43)
καὶ ἴστη,

παρκ. 2 πλθθ. ἐστατε, 3 (ἐστᾶσι
κατὰ τινὰς ἐστέασι) καὶ ἐν τοῖς
συνθέτοις ἀπεστᾶσι, διεστᾶσι, ἐνε-
στᾶσι.

Μετοχ. παρκ. ἐστεῶς, (παρὰ τὸ ἐστηκότων) καὶ ἐν τοῖς
συνθέτοις, ἀπεστεῶς, ἐνεστεῶς, κατεστεῶς, καὶ συνεστεῶ-
σης Α' 74 ἐστᾶσα (παρὰ τὸ ἐστηκυῖα), ἐστηκός.

Ἄπαρ. ἐστάναι.

ἐπίσταμαι, ἐνικ. ἐπίσται, πλ. ἐπιότανται, παρτ.
ἠπίστατο, προστ. ἐπίστατο.

§ 60. Τίθημι. Ὀριστ. ἐνεστ. 2 ἐνικ. τιθεῖς, 3 τιθεῖ παρὰ
τὸ τίθησι πλ. τιθεῖσι. Οὕτω καὶ ἐν τοῖς συνθέτοις, ἐπιτι-
θεῖς, ἐπιτιθεῖ, προτιθεῖς, προτιθεῖ. Παρ. ἐτίθεια, ἐτίθειες,
ἐτίθειε καὶ ἐν τοῖς συνθέτοις. Ἄόρ. 6. θέω καὶ μέσ. θέωμαι.

Εὐκτ. προσθέοιτο, ὑποθέοιτο παρὰ τὸ προθεῖτο.

§ 61. Δίδωμι. Ὀριστ. ἐνεστ. 2 ἐνικ. διδοῖς, 3 διδοῖ
παρὰ τὸ δίδωσι, πλ. διδοῦσι, παρατ. ἐδίδουν.

§ 62. Τὰ εἰς νμι. Ταῦτα ὁ Ἡρόδοτος, ὡς καὶ οἱ Ἄτ-
τικοὶ σχηματίζουσιν ὅτε μὲν κατὰ τὰ εἰς νω (ὡς ἄλλυσις,
δεικνύει, δεικνύοντες, ἐδείκνυε, ἐξεύγνυε, ἐπεξεύγνυον),
ὅτε δὲ κατὰ τὸ εἰς νμι (ὃ καὶ προκρίνουσιν οἱ ἀρχαῖοι ἀτ-
τικοί), ἀποδείκνυμι, ἀποδεικνύναι, ἐπόμνυμι.

§ 63. Δείκνυμι, δεικνύασι, παρὰ τὸ δεικνύουσι καὶ
δεικνῦσι, ὡς ἀπολλῦσι, συρρηγνῦσι, Μέλ. δέξω' ἄόρ. ἐδε-
ξα' ἄόρ. παθ. ἐδέχθη' παρκ. δέδεγμαι. Οὕτω καὶ ἐν τοῖς
συνθέτοις ἀναδέξαι, ἀναδεχθῆ-ναι, ἀποδέξαι, ἀποδέδεκτο,

ἀπεδέχθη, διαδέξαι, ἐπιδέξαι, καταδέξαι, προδέξαι
ξαι· καὶ τοῖς οὐσιαστικοῖς, ἀπόδεξις, ἐπίδεξις.

Ἄνωμαλα ῥήματα.

§ 64. Εἶμι.

Ἐν ὀριστ. ἐσσι, εἶς (περίεις) Ὑπ.1 ἔω, εἴω Εὐκτ.2 ἔοις
εἰμὲν (ἐγκλ.) ἐσμέν. 2 ἔης, 3 ἔοι

3 ἔησι, ἦσι, ἔη

πλ. 3 ἔωσι(ν) εἴησαν εἶεν

Παρατ. 1. ἦα, ἔα, ἔον Ἄπαρ. εἶναι, ἐνίστε ἔμμεναι.

2. ἔησθα, ἔας

3. ἦεν, ἔην, ἦην.

Πληθ. 2 ἔατε, 3. ἔσαν. Μετ. ἐών, ἐούσα, ἐόν, ἐπίρ. ἐόντως.

§ 65. Β'. Εἶμι.

Ἐνεστ. ὀριστ. 2 ἐν. εἶσθα.

Ὑποτ. ἰησθα, ἰησι(ν). 1 πλ. ἰομεν, ἰωμεν.

Εὐκτ. ἰοι, ἰεῖη, εἶη,

Ἄπαρέμφ. ἰμεναι, ἰμεν, ἰέμεναι.

Ὄριστ. Παρτ. ἦτα, ἦτας, ἦται(ν), ἦομεν, ἦετε, ἦσαν· καὶ

Ἄορ. 1. εἰσάμην καὶ εἰσάμην. Μέλ. εἶσομαι.

§ 66 Γ'. Ἴημι. Ὄριστ. ἐνεστ. ἴεις, ἴει (ἐν συνθέσει ἀνίει,
ἀπίει, ἐξίει, κατίει) καὶ πλ. ἰεῖσι(ν) (ἀνιέσι, ἀπιέσι, ἐξι-
εῖσι, ἐσιέσι). Ὑποτ. 3 ἐν. ἀπίη, πλ. ἀπίωσι,

Μετοχή παθ. παρακ. τοῦ μετήμι ἐκ τοῦ μετώ εἶναι
μεμετιμένος ἀντὶ τοῦ ἀττ. μεθειμένος τοῦ δὲ ἀνίημι εἶναι
ἀνειμένος, πρκ. μέσ. ἀνέωνται (=ἀνεῖνται).

§ 67. Οἶδα. Ὄριστ. οἶδα, ας, ε, ἴδμεν καὶ οἶδαμεν,
ἴστε, οἶδασι καὶ ἴσασι.

Ὑποτ. εἰδέω.

Εὐκτ. εἰδείην, εἰδείησαν καὶ εἰδεῖεν.

Ὑπερσ. ἦδεα, ἦδεε, ἦδέατε, ἦδεσαν.

Μέλ. εἰδήσω.

ΗΡΟΔΟΤΟΥ

Κύρου

ἐκ τῆς σὺγκλητον τῶν Περσῶν

(Βιβλίον ζ'. 8—9).

Ἄνδρες Πέρσαι, οὐτ' αὐτὸς κατηγήσομαι νόμον τόν δε ἐν ὑμῖν τιθεῖς, παραδεξάμενός τε αὐτῷ χρήσομαι. ὡς γὰρ ἐγὼ πυνθάνομαι τῶν πρεσβυτέρων, οὐδαμὰ κω ἢ τρεμίσασαμεν, ἐπεὶ τε παρελάβομεν τὴν ἡγεμονίην τὴν δε παρὰ Μήδων, Κύρου κατελόντος Ἀστυάγεα· ἀλλὰ θεός τε οὕτω ἄγει καὶ ἀπιτοῖσι ἡμῖν πολλὰ ἐπέκοισι συμφέρεται ἐπὶ τὸ ἄμεινον· τὰ μὲν νῦν Κῦρός τε καὶ Καμβύσης πατήρ τε ὁ ἐμὸς Δαρεῖος κατεργάσαντο καὶ προσεκλήσαντο ἔθνεα, ἐπισταμένοισι εὖ οὐκ ἂν τις λέγοι ἐγὼ δὲ ἐπεὶ τε παρέλαβον τὸν θρόνον, τοῦτο ἐφρόντιζον, ὅπως μὴ λείψωμαι τῶν πρότερον γενομένων τιμῆ τῆδε μὴδὲ ἐλάσσω προσκλήσομαι δύναμιν Πέρσησι φροντίζων δὲ εὐρίσκω ἅμα μὲν κῦδος ἡμῖν προσγινόμενον χώρην τε τῆς νῦν ἐκτημέθεα οὐκ ἐλάσσοια οὐδὲ φλαυροτέρην, παμφορωτέρην

ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΛΑΙΚΑΡΝΑΣΣΕΩΣ

Μετάφρασις

εἰς τὴν ἀτθίδα διάλεκτον.

(Περὶ

τῆς λεκτ. Δημ. δεινότητ. § 41).

Ἄνδρες Πέρσαι, οὐτ' αὐτὸς κατηγήσομαι νόμον τόν δε ἐν ὑμῖν τιθεῖς, παραδεξάμενός τε αὐτῷ χρήσομαι. ὡς γὰρ ἐγὼ πυνθάνομαι τῶν πρεσβυτέρων, οὐδένα χρόνον ἢ τρεμίσασαμεν, ἐξ οὗ παρελάβομεν τὴν ἡγεμονίαν τὴν δε παρὰ τῶν Μήδων, Κύρου κατελόντος Ἀστυάγην· ἀλλὰ θεός τε οὕτως ἐνάγει καὶ αὐτοῖς ἡμῖν πολλὰ ἐπιτοῖσι συμφέρεται ἐπὶ τὸ ἄμεινον· ἃ μὲν δὴ Κῦρος τε καὶ Καμβύσης πατήρ τε ὁ ἐμὸς Δαρεῖος κατεργάσαντο καὶ προσεκλήσαντο ἔθνη, ἐπισταμένοις οὐκ ἂν τις λέγοι· ἐγὼ δ', ἐπεὶ τε παρέλαβον τὸν θρόνον, τοῦτο ἐφρόντιζον, ὅπως μὴ λείψωμαι τῶν πρότερον γενομένων ἐν τῇ τιμῇ τῆδε, μὴδ' ἐλάσσω προσκλήσωμαι δύναμιν Πέρσαις· φροντίζων δὲ εὐρίσκω, ἅμα μὲν κῦδος ἡμῖν προσγινόμενον, χώρην τε, ἧς νῦν κεκτημέθεα, οὐκ ἐλάσσοια οὐδὲ φαυλοτέραν, παμφορωτέραν τε· ἅμα δὲ τιμωρίαν

δέ, ἅμα δὲ τιμωρίην τε καὶ
 τίσιν γινομένην. διὸ ὑμέας
 νῦν ἐγὼ συνέλεξα, ἵνα τὸ
 νοεῶ πρήσσειν ὑπερθέωμαι
 ὑμῖν. μέλλω ζεύξας τὸν Ἑλ-
 λήσποντον ἑλᾶν στρατὸν διὰ
 τῆς Εὐρώπης ἐπὶ τὴν Ἑλ-
 λάδα, ἵνα Ἀθηναίους τιμω-
 ρήσωμαι, ὅσα δὴ πεποιήκασι
 Πέρσας τε καὶ πατέρα τὸν
 ἐμὸν. ὠρᾶτε μὲν νῦν καὶ Δα-
 ρεῖον ἰθὺντα στρατεύεσθαι
 ἐπὶ τοὺς ἄνδρας τούτους.
 ἀλλ' ὁ μὲν τετελεύτηκε καὶ
 οὐκ ἐξεγένετό οἱ τιμωρήσα-
 σθαι, ἐγὼ δὲ ὑπὲρ τε ἐκεί-
 νου καὶ τῶν ἄλλων Περσέων
 οὐ πρότερον παύσομαι, πρὶν
 ἢ ἔλω τε καὶ πυρώσω τὰς
 Ἀθήνας, οἳ γε ἐμὲ καὶ πα-
 τέρα τὸν ἐμὸν ὑπῆρξαν ἄδι-
 κα ποιεῦντες· πρῶτα μὲν ἐς
 Σάρδις ἐλθόντες ἅμα Ἀρι-
 σταγόρῃ τῷ Μιλησίῳ, δού-
 λῳ δὲ ἡμετέρῳ, ἀπικόμενοι
 ἐνέπηρσαν τὰ τε ἄλσεα καὶ
 τὰ ἱερά, δεύτερα δὲ ἡμέας
 οἷα ἐρξαν ἐς τὴν σφετέρην
 ἀποβάντας, ὅτε Δαίτις τε καὶ
 Ἀρταφέρνης ἐστρατιήγουν, ἐ-
 πίστασθέ κεν πάντες· τού-
 των μὲντοι εἵνεκεν ἀνάστη-
 μαί ἐπ' αὐτοὺς στρατεύε-
 σθαι, ἀγαθὰ δὲ ἐν αὐτοῖσι
 τοσάδε ἀνευρίσκω λογιζόμε-
 νος· εἰ τούτους τε καὶ τοὺς

καὶ τίσιν γινομένην. διὰ δὴ
 ταῦτα νῦν ὑμᾶς ἐγὼ συνέλε-
 ξα, ἵνα, ἃ διανοοῦμαι πράτ-
 τειν, ὑποθῶ ὑμῖν. μέλλω, ζεύ-
 ξας τὸν Ἑλλήσποντον, ἐλαύ-
 νειν στρατὸν διὰ τῆς Εὐρώ-
 πης ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα, ἵνα
 Ἀθηναίους τιμωρήσωμαι, ὅσα
 δὴ πεποιήκασι Πέρσας τε καὶ
 πατέρα τὸν ἐμὸν Δαρεῖον
 προθυμούμενον στρατεύεσθαι
 ἐπὶ τοὺς ἄνδρας τούτους, ἀλλ'
 ὁ μὲν τετελεύτηκε, καὶ οὐκ
 ἐξεγένετ' αὐτῷ τιμωρήσασθαι·
 ἐγὼ δ' ὑπὲρ τ' ἐκείνου καὶ τῶν
 ἄλλων Περσῶν οὐ πρότερον
 παύσομαι, πρὶν ἔλω τε καὶ
 πυρώσω τὰς Ἀθήνας, οἳ γ'
 ἐμὲ τε καὶ τὸν πατέρα τὸν
 ἐμὸν ὑπῆρξαν ἄδικα ποιούν-
 τες· πρῶτα μὲν εἰς Σάρδεις
 ἐλθόντες ἅμα Ἀρισταγόρῃ τῷ
 Μιλησίῳ, δούλῳ δὲ ἡμετέρῳ,
 ἐνέπηρσαν τὰ τ' ἄλση καὶ τὰ
 ἱερά· δεύτερα δὲ, ὑμᾶς οἷα ἔ-
 δρασαν, εἰς τὴν γῆν τὴν σφε-
 τέρην ἀποβάντες, ὅτε Δαίτις
 τε καὶ Ἀρταφέρνης ἐστρα-
 τήγουν, ἐπίστασθέ που πάν-
 τες τούτων μὲν τοι ἔνεκα ἀ-
 νώρμημαί ἐπ' αὐτοὺς στρα-
 τεύεσθαι· ἀγαθὰ δ' ἐν αὐτοῖς
 τοσάδε ἀνευρίσκω λογιζόμε-
 νος, εἰ τούτους τε καὶ τοὺς
 τούτους πλησιοχώρους κατα-
 στρεψόμεθα οἳ Πέλοπος τοῦ

τούτοισι πλησιοχώρους καταστρεφόμεθα, οὐ Πέλοπος τοῦ Φρυγῶς νέμονται χώραν, γῆν τὴν Περσίδα ἀποδέξομεν τῷ Διὸς αἰθέρι ἁμουρέουσαν· οὐ γὰρ δὴ χώραν γε οὐδεμίαν κατόψεται ὁ ἥλιος ἁμουρέουσαν τῇ ἡμετέρῃ, ἀλλὰ σφραγίσσας ἐγὼ ἄμα ὑμῖν μίαν χώραν θήσω διὰ πάσης διεξελθῶν τῆς Εὐρώπης· πυθάνομαι γὰρ ὧδε ἔχειν, οὔτε τινα πόλιν ἀνδρῶν οὐδεμίαν οὔτε ἔθνος οὐδὲν ἀνθρώπων ὑπολείψεσθαι ἡμῖν, τὸ ἡμῖν εἶδόν τε ἔσται ἐλθεῖν ἐς μάχην τούτων τῶν κατέλεξα ὑπεξαρηγμένον. οὕτω οἷ τε ἡμῖν αἰτίοι ἔξουσι δούλιον ζυγόν οἷ τε ἀναίτιοι· ὑμεῖς δ' ἂν μοι τάδε ποιέοντες χαρίζεσθε· ἐπεὶ ἂν ὑμῖν σημήνω τὸν χρόνον, εἰς τὸν ἥκει δεῖ, προθύμως πάντα τινα ὑμέων χρήσει παρεῖναι ὅς ἂν δὲ ἔχων ἤκη παρεσκευασμένον στρατὸν κάλλιστα, δώσω οἱ δῶρα, τὰ τιμιώτατα νομίζεται εἶναι ἐν ἡμετέρου ποιητέα μὲν ἢ ταῦτα ἔστι οὕτω, ἵνα δὲ μὴ ἰδιοβουλεύειν ὑμῖν δοκέω, τίθημι τὸ πρῆγμα ἐς μέσον, γνώμην κελεύω ὑμέων τὸν βουλόμενον ἀποφαίνεσθαι.

Φρυγῶς νέμονται χώραν, γῆν τε τὴν Περσίδα ἀποδέξομεν τῷ Διὸς αἰθέρι ἁμορον τῇ ἡμετέρῃ, ἀλλ' αὐτὰς ἀπάσας ἐγὼ ἄμα ὑμῖν μίαν χώραν θήσω, διὰ πάσης ἐξελθῶν τῆς Εὐρώπης· πυθάνομαι γὰρ ὧδε ἔχειν οὔτε τινα πόλιν αὐτῶν οὐδεμίαν οὔτε ἔθνος ἀνθρώπων οὐδὲν ὑπολείψεσθαι ἡμῖν, ὃ οἷόν τε ἔσται ἐλθεῖν εἰς μάχην, τούτων, ὧν ἔλεξα, ὑπεξηρημένων· οὕτως οἷ τε ἡμῖν αἰτίοι ἔξουσι δούλιον ζυγόν, οἷ τε ἀναίτιοι· ὑμεῖς δ' ἂν μοι τάδε ποιέοντες χαρίζεσθε· ἐπειδὴ ἂν ὑμῖν σημήνω τὸν χρόνον, εἰς τὸν ἥκει δοκεῖ, προθύμως ὑμᾶς ἅπαντας δεῖ παρεῖναι, ὅς δ' ἂν ἔλθοι ἔχων παρεσκευασμένον στρατὸν κάλλιστα, δώσω αὐτῷ δωρεάν, ἣ δὴ τιμιωτάτη νομίζεται ἐν τῇ ἡμετέρῃ· ποιητέα μὲν δὴ ταῦτ' ἔστιν οὕτω· ἵνα δὲ μὴ ἰδιοβουλεύειν ὑμῖν δοκῶ, τίθημι τὸ πρῆγμα ἐς μέσον γνώμην κελεύω ὑμῶν τὸν βουλόμενον ἀποφαίνεσθαι.

(Βιβλίον Γ'. 2).

Αἰγύπτιοι δὲ οἰκηεῦνται Καμβύση, φάμενοι μιν ἐκ ταύτης δὴ τῆς Ἀπρίου θυγατρὸς γενέσθαι. Καὶ ταῦτα μὲν ὧδε ἔχει. Λέγεται δὲ καὶ ὧδε ὁ λόγος, ἐμοὶ μὲν οὐ πιθανός, ὡς τῶν Περσίδων γυναικῶν ἐσελθοῦσά τις παρὰ τὰς Κύρου γυναίκας, ὡς εἶδε τῇ Κασσανδάνῃ παρεστῶτα τέκνα εὐειδῆ τε καὶ μεγάλα, πολλῶ ἔχρατο τῷ ἐπαίνῳ ὑπερθωνμάζουσα.

(Βιβλίον Β'. 14).

Μετὰ δὲ τοῦτον βασιλεύσει τὸν ἱερέα τοῦ Ἡφαίστου, τῷ ὄνομα εἶναι Σεθῶν· τὸν ἐν ἀλογίῃσι ἔχειν παραχρημάμενον τῶν μαχίμων Αἰγυπτίων ὡς οὐδὲν δεησόμενον αὐτῶν, ἄλλα τε δὴ ἄτιμα ποιεῦντα ἐς αὐτοὺς καὶ σφρας ἀπελέσθαι τὰς ἀρούρας, τοῖσι ἐπὶ τῶν προτέρων βασιλείων δεδῶσθαι ἑξαίρετους ἐκάστω δώδεκα ἀρούρας. Μετὰ δὲ ἐπ' Αἴγυπτον ἐλαύνει στρατὸν μέγαν Σαναχάριβον βασιλέα Ἀραβίων τε καὶ Ἀσσυρίων· οὐκ ὦν δὴ ἐθέλειν τοὺς μαχίμους τῶν Αἰγυπτίων βοηθεῖν· τὸν δὲ ἱερέα εἰς ἀπορίαν

Αἰγύπτιοι δὲ οἰκειοῦνται Καμβύσην, λέγοντες αὐτὸν ἐκ ταύτης δὴ τῆς Ἀπρίου θυγατρὸς γενέσθαι. Καὶ ταῦτα μὲν ὧδε. Λέγεται δὲ καὶ ὁ δὲ ὁ λόγος, ἐμοὶ μὲν οὐ πιθανός, ὡς εἶδε τῇ Κασσανδάνῃ παρεστῶτα τέκνα εὐειδῆ τε καὶ μεγάλα, πολλῶ ἔχρητο τῷ ἐπ' ἰνῷ ὑπερθαυμάζουσα.

Μετὰ τοῦτον δὲ (φασί) βασιλεύσει τὸν ἱερέα τοῦ Ἡφαίστου, ᾧ ὄνομα εἶναι Σεθῶν, τὸν ἐν ἀλογίαις παραχρησάμενον τῶν μαχίμων Αἰγυπτίων ὡς οὐδὲν δεησόμενον αὐτῶν, ἄλλα τε δὴ ἄτιμα ποιοῦντα εἰς αὐτοὺς ἀφελῆσθαι τὰς ἀρούρας, οἷς ἐπὶ τῶν προτέρων βασιλείων δεδῶσθαι ἑξαίρετους ἐκάστω δώδεκα ἀρούρας. Μετὰ δὲ ἐπ' Αἴγυπτον ἐλαύνει στρατὸν μέγαν Σαναχάριβον βασιλέα Ἀραβίων τε καὶ Ἀσσυρίων· οὐκ οὖν δὴ ἐθέλειν τοὺς μαχίμους τῶν Αἰγυπτίων βοηθεῖν· τὸν δὲ ἱερέα εἰς ἀπορίαν

θέειν. Τὸν δὲ ἰσά εἰς ἀπο-
ρίην ἀπειλημένου ἐσελθόν-
τα εἰς τὸ μέγαρον πρὸς τῷ-
γαλμα ἀποδύρεσθαι, οἷα
κινδυνεύει παθεῖν ὀλοφυ-
ρόμενον δ' ἄρα μιν ἐπελ-
θεῖν ὕπνου, καὶ οἱ δόξαι ἐν
τῇ ὄψι ἐπιστάντα τὸν θεὸν
θαροσύνειν ὡς οὐδὲν πείσε-
ται ἄχαρι ἀντιάξων τὸν Ἀ-
ραβίων στρατόν· αὐτὸς γὰρ
οἱ πέμψειν τιμωροῦς. Τού-
τοισι δὴ μιν πείσων τοῖσι
ἐνυπνίοισι παραλαβόντα Αἰ-
γυπτίων τοὺς βουλομένους
οἱ ἐπεσθαι στρατοπεδεύσα-
σθαι ἐν Πηλουσίῳ (ταύτη
γὰρ εἰσι αἱ ἐσβολαί)· ἐπε-
σθαι δὲ οἱ τῶν μαχίμων μὲν
οὐδένα ἀνδρῶν, καπήλους
δὲ καὶ χειρώναντας καὶ ἀ-
γοραίους ἀνθρώπους. Ἐν-
θαῦτα ἀφικομένους, τοῖσι ἐ-
ναντίοισι αὐτοῖσι ἐπιχυθέν-
τας νυκτὸς μῦς ἀρουραίους
κατὰ μὲν φαγείν τοὺς φα-
ρετρεῶνας αὐτέων κατὰ δὲ
τὰ τόξα, πρὸς δὲ τῶν ἀσπί-
δων τὰ ὄχανα, ὥστε τῇ ὑ-
στεραίῃ φευγόντων σφέων
γυμνῶν ὄπλων πεσέειν πολ-
λοῦς. Καὶ νῦν οὗτος ὁ βα-
σιλεὺς ἔστηκε ἐν τῷ ἰσῷ
τοῦ Ἡφαίστου λίθινος ἔ-
χων ἐπὶ χειρὸς μῦν.

ἀπειλημένον εἰσελθόντα εἰς
τὸ μέγαρον πρὸς τῷγαλμα
ἀποδύρεσθαι, οἷα κινδυνεύει
παθεῖν ὀλοφυρόμενον δ' ἄρα
αὐτὸν ἐπελθεῖν ὕπνον καὶ
αὐτῷ δόξαν ἐν τῇ ὄψι ἐπι-
στάντα τὸν θεὸν θαροσύνειν,
ὡς οὐδὲν πείσεται ἄχαρι ἀν-
τιάξων, τὸν Ἀραβίων στρα-
τόν· αὐτὸς γὰρ αὐτῷ πέμ-
ψειν τιμωροῦς. Τούτοις δὴ
αὐτὸν εὐπειθῆ τοῖς ἐνυπνίοις
παραλαβόντα Αἰγυπτίων τοὺς
βουλομένους αὐτῷ ἐπεσθαι ἐν
Πηλουσίῳ — ταύτη γὰρ εἰσι
αἱ ἐσβολαί· — ἐπεσθαι δὲ αὐ-
τῷ τῶν μαχίμων μὲν μηδέ-
να ἀνδρῶν, καπήλους δὲ καὶ
χειρώναντας καὶ ἀγοραίους
ἀνθρώπους. Ἐνθαῦτα ἀφικο-
μένους ἐναντίους ἐπιχυθέντας
νυκτὸς μῦς ἀρουραίους κατα-
φαγείν μὲν τοὺς φαρετρεῶνας
αὐτῶν κατὰ δὲ τὰ τόξα,
πρὸς δὲ τῶν ἀσπίδων τὰ ὄ-
χανα, ὥστε τῇ ὑστεραίῃ φευ-
γόντων αὐτῶν γυμνῶν ὄπλων
πεσέειν πολλοῦς. Καὶ νῦν οὗ-
τος ὁ βασιλεὺς ἔστηκε ἐν
τῷ ἰσῷ τοῦ Ἡφαίστου λί-
θινος, ἔχων ἐπὶ χειρὸς μῦν.

ΠΙΝΑΞ ΑΛΦΑΒΗΤΙΚΟΣ

ΤΩΝ

ΠΑΡ' ΗΡΟΔΟΤΩ ΙΩΝΙΚΩΝ ΤΥΠΩΝ

ἀγω, εὐρίσκεται τούτου μέσ.	σας ἐκ τοῦ ἀλλογονήσας
ἀόριστ. ἀ'. προσάξαντο (ἀ'	§ 11, Ε'.
190 καὶ ἦ', 20 ἐκ τοῦ προ-	ἀνά, ἐν συνθέσει πρὸ τῶν
σάγω). παράδοξος εἶναι καὶ	συμφώνων β καὶ π μετα-
ἡ ἔλλειψις ἐνταῦθα τῆς αὐ-	βάλλεται ἔθει ποιητικῶ
ξήσεως (ὄρ. ἀνωτέρω § 46).	συχνάκις εἰς ἀμ (§ 10 Α')
ἀδελφεός καὶ ἀδελφεή, ἀττ.	ἀμβῶσαι, ἀμπαύεσθαι, ἀμ-
ἀδελφός, ἀδελφή.	παυστήριος· μένει ὁμως ὡς
ἀεθλέω, ἀεθλεύω, ἀεθλον, ἀε-	ἐπὶ τὸ πολὺ καὶ ἀμετά-
θλος, πεντάεθλος, ἀεθλοφό-	βλητος (ἀναβάλλειν, ἀνά-
ρος, ἀττ. ἀθλέω, ἄθλον, κτλ.	βασις, ἀναβιβάζειν, ἀνα-
ἀέκων, ἀττ. ἄκων.	βλαστάνειν κτλ.)
ἀεῖδω, ἀττ. ἄδω, καὶ κατα-	ἀναβοάω, ἀόρ. ἀνέβωσας,
εῖδω, ἐπαεῖδω, ὡσαύτως ἀοι-	ἀμβώσας § 11, Ε'.
δῆ, ἐπαοιδή, ἄεισμα· τού-	ἀναισιμώω, ἰων. ἀντὶ ἀνα-
ναντίον ὁμως κιθαρωδός καὶ	λισκω δαπανῶ.
συνωδός.	ἀπαγινέω, ἀττ. ἀπάγω.
ἀεῖρω ἀττ. αἶρω· ἀερθέντες,	ἀπέργω, ἀττ. ἀπείργω.
ἀειράμενοι· ἀόρ. ἀ ἤειρα, ἀττ.	ἀπέψω, ἀττ. ἀφεψω.
ἦρα μετοχ. ἀείρας (ὡσαύ-	ἀπηγέομαι, ἀττ. ἀφηγοῦμαι.
τως καὶ ἐν τοῖς συνθέτοις).	ἀπικνεέσθαι, ἀττ. ἀφικνεῖ-
αἰεῖ, ἀττ. αἰεῖ.	σθαι.
αἰρέω, παρακ. ἐνεργ. ἀραίρη-	ἀρρωδέω, καταρρωδέω, ἀρ-
κα, παθ. ἀραίρημαι, ἀραι-	ρωδίη, ἀττ. ὄρρωδέω κτλ.
ρημενος = ἡρήμενος· μετὰ	ἀτέω, ἀττ. ἀτάω, -ῶ.
τῶν συνθέτων.	αὔτις, αὔτιγενής, ἀττ. αὐ-
ἀλλογονόω, μετ' ἀλλογονώ-	θις, αὐθιγενής.

ἄχρι, μέχρι, ἄττ. ἄχρις, μέχρις.
 βαίνω, σχηματίζει ἄορ. α'. ἐν τῇ ἐνεργητικῇ σημασίᾳ ἐνέβησε (α' 46), ἀνέβησε, (α' 80), παρακ. συμβεβάναι (γ' 146).
 βάθρακος, ἄττ. βάτραχος.
 βιάομαι, ἄττ. βιάζομαι· βιώμενον, βιηθείς.
 βυσσός, ἄττ. βυθός.
 βωθέω, ἄττ. βοθέω § 11, Β'.
 βῶσαι, ἐβώσθη, παρακ. μετ. βεβωμένα, ἄττ. βοῆσαι κτλ.
 γίνομαι, γινώσκω, ἄττ. γίγνομαι, γινώσκω.
 δεικνυμι, περὶ τῶν τύπων αὐτοῦ τῶν μετὰ τοῦ ε § 62.
 δένδρεον, ἄττ. δένδρον ἢ δένδρος § 36, σημ.
 δημιουργός, ἄττ. δημιουργός.
 διξός, τριξός, ἄττ. δισός, τρισός.
 δύνασθαι, παρτ. ἐδυνάμην (ὁμοίως ἐμελλον, ἐβουλόμην) ἄορ. α', ἐδυνάσθην, ἄττ. ἠδυνήθην.
 δύο, (ὡς ὄνομ. καὶ αἰτιατ.), γεν. δυῶν (οὐχὶ δυοῖν), δοτ. δυοῖσι· ἐν τισὶ χωρίοις ἀπαντᾷ ἄκλιτον.
 ἐθέλω, οὐχὶ σπανίως ὁμως καὶ θέλω.
 εἶνεκεν, ἄττ. ἐνεκα.
 εἶπαι, ἀπαρέμ., μετοχὴ εἴ-

πας. Μῆσ. ἄορ. α' εἶπασθαι καὶ σύνθ. ἀπέπασθαι. Πρὸς τούτοις ἀπαντῶσι καὶ οἱ τύποι τοῦ β' ἄορ. εἶπον, εἶπεν, εἰπών. Προστακτ. πάντοτε εἶπέ, καὶ σύνθ. ἄπειπε, πρόειπε. Παθ. ἄορ. α'. εἰρέθην (οὐχὶ εἰρήθην ἢ ἐρρήθην).
 ἐκείνος, ἐκείνως, ἐκεῖθεν, ἐκεῖθι, ἐκεῖσε, οὐχὶ κείνος κτλ.
 ἐνείκω, δὲν ἀπαντᾷ ὁ ἐνεστώσ, ἄορ. α' ἤνεικα (ἄττ. ἤνεγκα), ἐνείκαι, ἤνεικάμην, ἐνείκασθαι· παρακ. ἐνήνειγμαι (καὶ ἐν τοῖς συνθέτοις), ἠνείχθην, ἐνείχθεις· πρὸ. φέρω.
 ἐπεῖτε, ἄττ. ἐπεί.
 ἔπειτεν, ἄττ. ἔπειτα.
 ἐπίστιος, ἄττ. ἐφέστιος § 2, Β'.
 ἔργειν, (καὶ τὰ σύνθ. ἀέργειν, ἐξέργειν, ἐσεργύναι κατέργειν) καὶ ἐρκτή, ἄττ. εἶργειν, εἶρκτή.
 ἔρσην, ἄττ. ἄρσην.
 ἔς, ἔσω, ἄττ. εἰς, εἴσω(;) ἔσσω, ἐσσώω, ἄττ. ἤττων ἤττάω.
 ἔωθα, καὶ ὑπερσυν. ἐώθεα, ἄττ. εἴωθα.
 ζῶω, ζῶειν, (καὶ σύνθ. διέζωον, ἐπέζωσε), ἄττ. ζάω, ζῆν.

ἦν, οὐδέποτε ἐάν' τούναντίον πάντοτε ἐπεάν, οὐδέποτε ἐπήν.

θηέομαι, ἄττ. θεάομαι, τοῦ ῥήματος τούτου τέσσαρες χρόνοι ἐν χρήσει παρ' Ἡρ. ἐνεστ. παρτ. ἀόριστ. καὶ μέλλ. — ἐνεστ. τῆς μετ. θηεύμενος. παρτ. ἐθηεῖτο, ἐθηεῦντο, ἀόρ. ἐθηησάμην, θηησάμενος, μέλ. θηήσῃς· βραχὺ τὸ φωνῆεν φυλάττεται εἰς τὰ θέητρον, θεητής.

θῶμα, θαμάζω, ἀποθαμάζω, ἄττ. θαῦμα, θαυμάζω. § 14, Β'.

ἰθύ=καταντικρῶ.

ἰθύς καὶ ἰθέως=αὐτίκα, ἄττ. εὐθύς ὡσαύτως ἰθύνω, ἄττ. εὐθύνω.

ἰκελος, ὃ ἐκ τῆς ἐπικῆς ποιήσεως μετηνέχθη εἰς τὸν πεζὸν λόγον τῶν Ἰώνων, καὶ προσίκελος, ἄττ. εἰκελος κτλ.

ἰρός, (μεθ' ὄλων τῶν παραγῶγων καὶ συνθέτων, ὡς ἰρᾶσθαι ἱρεία, ἰρήϊον, ἱρηξ, ἱρουργίη, ἱροφάντης, ἱρωσύνη, καλλιρέειν), ἄττ. ἱερός κτλ.

ἰστιᾶν, ἰστίη, ἰστιητόριον, ἐπίστιος, ἄττ. ἐστιᾶν κτλ. § 2. Β'.

κεῖμαι, τὸ εἰ εἰς τὸ κεῖσθαι καὶ τὰ σύνθετα ὁ Ἡρόδ.

ἀναλύει εἰς εε, εἰς τὰ τέσσαρα ταῦτα, κέεται, ἐκέετο, κέεσθω, κέεσθαι, ὅμως κείμενος· περὶ τοῦ κέεται, ἐκέετο ἀντι κείνται, ἐκείντο ὁρ. § 50, Β'.

κεινός, ἄττ. κενός.

κῆ, κοῖ, κοῦ, κῶς, κοῖος, κόσος (Διαλ. Ἡρ. § 17, Α'). κληῖειν, κλείειν, ὃ οἱ ἀρχαῖοι ἄττ. λέγουσι συχνὰ κλήειν.

κέκτημαι, οὐχὶ ἐκτῆμαι.

κύρω, ἀόριστ. ἀ' ἔκυρσα· ὅμως καὶ ἐκύρησα, κυρῆσαι (κυρέω).

λαγχάνω, μέλλ. λάξομαι, ἄττ. λήξομαι, παρακ. λέλογχα. Ὡσαύτως λάξις, ἄττ. λῆξις.

λαμβάνω, μέλλ. λάμφομαι, ἐνερ. λελάβηκα· παθητ. παρακ. λέλαμμαι, (διαλελαμμένος), ἐλάμφθην· ῥηματικὸν λαμπτέος ἄττ. ληπτέος.

λπός, ἄττ. λαός, § 27.

Μαιῦτις λίμνη, ἄττ. Μαιῶτις λ.

μαστός, ἄττ. μαζός.

μέγαθος, ὑπερμεγάθης, ἄττ. μέγεθος, ὑπερμεγέθης.

μεῖς, ἄττ. μῆν' αἰ λοιπαὶ πτώσεις κλίνονται κατὰ τὴν ἄττικὴν.

μεμετιμένος, ὅρα ἴημι § 65.

- μέν**, άττ. μήν· οὕτω μάλι-
 λιστα ἐν τοῖς τύποις τῶν
 ὄρκων μὴ μέν, ἤ μέν.
μιμνήσκω, μέμνημαι, προστ.
 μέμνεο, άττικ. μέμνησο,
 ὑπερ. ἐμμενάετο, ἀντί μέ-
 μνητο.
μόγις, άττ. μόλις.
μοῦνος καὶ πάντα τὰ πα-
 ράγωγα καὶ σύνθετα· μου-
 νόω· μουναρχέω, -ία, μου-
 νογενής, μουνόκωλος καὶ
 τινα ἄλλα, άττ. μόνος
 κτλ.
νέω, τοῦ ἐνεστ. παρ' Ἄττι-
 κοῖς οὐδὲν παράδειγμα, δύο
 παρ' Ἡροδότῳ· ἐπινέουσι
 δ' 62 καὶ παρινέειν 5' 80,
 σχηματίζεται κανονικῶς ἔ-
 νησα, νῆσαι, νήσας· καὶ
 ἐν τοῖς συνθέτοις (περινή-
 σας, σενένησε), παρκ. συν-
 νεύεσθαι ἀντί συνένηται.
νός, άττ. ναός § 27.
νῆϋς, άττ. ναῦς, § 30.
νοέω, ἀόρ. νοῆσαι, παρακ.
 νενόημαι, Ἴων. νῶσαι, νέ-
 νωμαι § 11 Ε'.
νοῦσος, νουσέω, άττ. νόσος,
 νουσεώ.
ὄδμη, άττ. ὄσμη.
ὄδων, άττ. ὄδους.
οἶδα ὅρα § 66.
οἶκα, άττ. ἔοικα· οἶκε, οἶ-
 κασι, οἰκῶς, οἰκός (ἐπίρρη-
 μα οἰκότως, άττ. εἰκότως).
- ὄρτή**, ὄρτάζω, άττ. ἐορτή,
 ἐορτάζω.
οὔδαμός, μηδαμός, άττ. οὔ-
 δεῖς, μηδεῖς. Ἀμφότερα ἀ-
 παντῶσιν ἐν τῷ πληθυντι-
 κῷ μόνον. Τὰ οὔδετερα
 πληθυντικά· οὔδαμά, μη-
 δαμά, συγχρόνως καὶ ἐπιρ-
 ρήματα.
ὄνομα, καὶ τὰ τούτου πα-
 ράγωγα (ὀνομάζειν, ὀνο-
 μαίνειν ὀνομαστός), διὰ
 τοῦ ου (§ 7, Β'.) άττ. ὄ-
 νομα, ὀνομάζω κλ. ἀλλ'
 εἰς τὰ κύρια φυλάττεται
 τὸ ο Ὀνομάκριτος ζ'. 6
 καὶ ὀνομαστός 5'. 127.
οὔρος, τό, άττ. τὸ ὄρος.
οὔρος, ὄ, καὶ τὰ τούτου
 παράγωγα καὶ σύνθετα
 (οὔρίζειν, οὔρισμα, ὄμου-
 ρος, πρόσουρος, προσόμου-
 ρος) διὰ τοῦ ου, άττ. ὄ
 ὄρος· § 7, Β'.
οὔριος, ὄ=ἄνεμος οὔριος δ'.
 63.
οὔτω, οὐ μόνον πρὸ συμφῶ-
 νου, ἀλλὰ καὶ φωνήεντος.
παύομαι, πέπαυμαι, ὑπερ.
 ἐπέπαυτο,-ντο, ἀόριστ. ἐ-
 παύθην.
πλέος, ἐη, ἐον, άττ. πλέ-
 ως, α, ων.
πλώω, πλώσομαι, ἔπλωσα,
 άττ. πλέω, πλεύσομαι κτλ.
πλέων, άττ. πλείων.

πολιίτης, γενικ. πλθ. πολιητέων α'. 96, άττ. πολιίτης.

πολλός, πολλή, πολλόν, άτ. πολύς, πολλή, πολύ § 37, ά. ε'. Τά σύνθετα σχηματίζονται παρ' Ἡροδότῳ ἐκ τοῦ πολύς καί οὐχί ἐκ τοῦ πολυύς· πολυάργυρος, πολυαρκής, πολύγονος, πολυκαρπος.

πτώσσω, άττ. πτήσω.

ῥέθρον, ἀναλελυμένος τύπος, άττ. ῥεΐθρον.

ῥηΐδιος, άττ. ῥάδιος.

σμικρός, παρ' Ἡροδ. οὐχί μικρός.

σόςος, άττ. σῶος.

σταθμοῦσθαι, ἀντί σταθμασθαι λέγουσιν οἱ Ἴωνες, καί ἐνίοτε τὸ ἡττᾶν εἰς ἐσσοῦν μεταβάλλουσιν ὅθεν σταθμῶσασθαι.

στεινός, οἱ Ἴωνες λέγουσιν ἀντί στενός, ὡς κεινός ἀντί κενός. Παρ' Ἡροδ. καί συγκ. στεινότερος, καί σύνθ. στεινοπόρος.

σὺν οὐδέποτε ξὺν, ὃ οἱ ἀρχαῖοι ἀττικοὶ ἐν οἷς καὶ Θουκυδίδης μετεχειρίσθησαν.

τάμνω, (μετὰ τῶν συνθέτων ἀποτάμνω, διατάμνω, περιτάμνω, συντάμνω), άττ. τέμνω.

τρέπω, άττ. τρέπω· ὁμῶς μέλ. τρέψω, άόρ. ἀέτρεψα.

ταξίαρχης καὶ τὰ ὅμοια ὀνόματα, ἃ εἰς ἀρχος οἱ ἀρχαιότεροι ἀττικοὶ ἐσηματίζον, ὃ Ἡρόδ. προκρίνει, φαίνεται, εἰς ἀρχης· διότι λέγει ταξιαρχέων, στρατάρχης, στρατάρχειω, χιλίαρχας, μυρίαρχας, ἑκατοντάρχας.

τέσσερες, τέσσερα ἀντί τέσσαρες, τέσσαρα λέγουσιν οἱ Ἴωνες.

τρῶμα, καὶ τὰ παράγωγα τρωματίας, τρωματίζω κτλ ἀντί τραῦμα κτλ.

ὑελος, άττ. ὑαλος.

ὑπώρεα, ης, άττ. ὑπώρεια.

ὑπώρεος, ἐη, άττ. ὑπώρειος.

ῥς, μᾶλλον ἢ σῦς παρ' Ἡροδ.

ῥέρω, μέλλ. οἶσω, οἶσομαι, άόρ. ἀ. οἶσα, ἀπαρέμ. οἶσαι, ἀλλὰ καὶ ἡνεικα, ἐνεΐκαι, ἡνεϊκάμην, ἡνεΐχθη, ἡνεΐχθη, άττ. άόρ. ἡνεΐχθη.

ῥρον δὲν εἶναι παρ' Ἡροδ. τοῖς σμικροῖς.

φύλακος

χείρ, κτλ

ῥών

κτλ

φθ

ά

χειροήθης, χειροποίητος, χειροτέχνης, χειρῶναξ.	χρέωνται, ἐχρέοντο, χρεώ- μενος (ἢ κάλλιον χρεόμε- νος) ἀντὶ χρωῖνται, ἐχρέ- ωντο κτλ.
χράω, καὶ χράομαι συναι- ροῦνται εἰς α, χράται, ἐχρά- το, χράσθω, χράσθων, ἀττ.	ῶν, γῶν, ἀττ. οῦν, γοῦν.
εἰς ἡ χρῆσθαι, χρῆται κτλ.	ῶρη, = φροντίς, ἐπιμέλεια.
Τὸ δὲ ω ἀναλύουσιν εἰς εο ἢ εω' χρέονται καὶ ὑποτ.	ῶρη, = ὥρα.

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ Ο «ΠΑΛΑΜΗΔΗΣ»

ΟΔΟΣ ΑΓΙΟΥ ΜΑΡΚΟΥ

ΕΥΑΓΓ. ΚΟΦΙΝΙΩΤΟΥ

- ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ μετὰ σημειώσεων
ΚΑΙΣΑΡ' μετὰ σημειώσεων καὶ γεωγραφικοῦ χάρτου
ΚΙΚΕΡΩΝΟΣ ὁ Α' καὶ Δ' κατὰ Κατλίνα μετὰ σημειώσεων
ΛΑΤΙΝΙΚΗ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΗ διὰ τὰ Γυμνάσια
ΛΑΤΙΝΙΚΟΝ ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΟΝ »
ΛΑΤΙΝΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ πρὸς ἐφαρμογὴν τοῦ συντακτικοῦ .
ΙΣΟΚΡΑΤΟΥΣ ΛΟΓΟΙ οἱ διδασκόμενοι ἐν τῇ Α' τάξ. τοῦ Γυμν.
» » » » Β' » » »
ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΣΤΙΧΟΥΡΓΙΑΣ τῶν Ἑλλήνων καὶ Ῥωμαίων
ΗΡΟΔΟΤΟΥ κατ' ἐκλογὴν (βιβλ. ε'—θ') οἱ Περσικοὶ πόλεμοι
μετὰ εἰσαγωγῆς περὶ τοῦ βίου καὶ τῆς διαλέκτου
ΑΡΡΙΑΝΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΑΝΑΒΑΣΙΣ μετὰ χάρτου
ΟΜΗΡΙΚΗ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΗ μετὰ παραρτήμ. περὶ ποιήσεως κτλ.
ΟΜΗΡΙΚΟΝ ΛΕΞΙΚΟΝ μετὰ εἰκόνων καὶ πινάκων
ΟΜΗΡΙΚΗ ΓΕΩΓΡΑΦΙΑ μετὰ εἰκόνων καὶ χαρτῶν
ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΗ ΤΩΝ ΔΙΑΛΕΚΤΩΝ

Δ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

- LIOMOND DE VIRIS ILLUSTRIBUS URBS ROMÆ
μετὰ σχολίων, εἰκόνων καὶ χάρτου
ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΟΥΣ Ἀθηναίων πολιτεία μετὰ σημειώσεων
ΔΙΒΙΟΥ ἐκλογαὶ ἐκ τοῦ 31 καὶ 32 βιβλίου » »

Β. ΒΥΘΟΥΔΚΑ

- ΦΑΙΔΡΟΥ ΜΥΘΟΙ μετὰ σχολίων
» » μετάφρασις
ΟΒΙΔΙΟΥ ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΕΩΝ καὶ τῶν 10 βιβλίων μετάφρ.
ΒΙΡΓΙΛΙΟΥ ΑΙΝΕΙΑΔΟΣ μετάφρασις

Κ. ΠΑΠΑΘΑΝΑΣΙΟΥ

- ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ ΤΡΑΓΩΔΙΑΙ μετάφρ. εἰς τὴν νέαν ἑλληνικὴν.

Τυπῆται λ. 30